VII. évfolyam, 25. szám

1951. június 21

Ludas Matyi

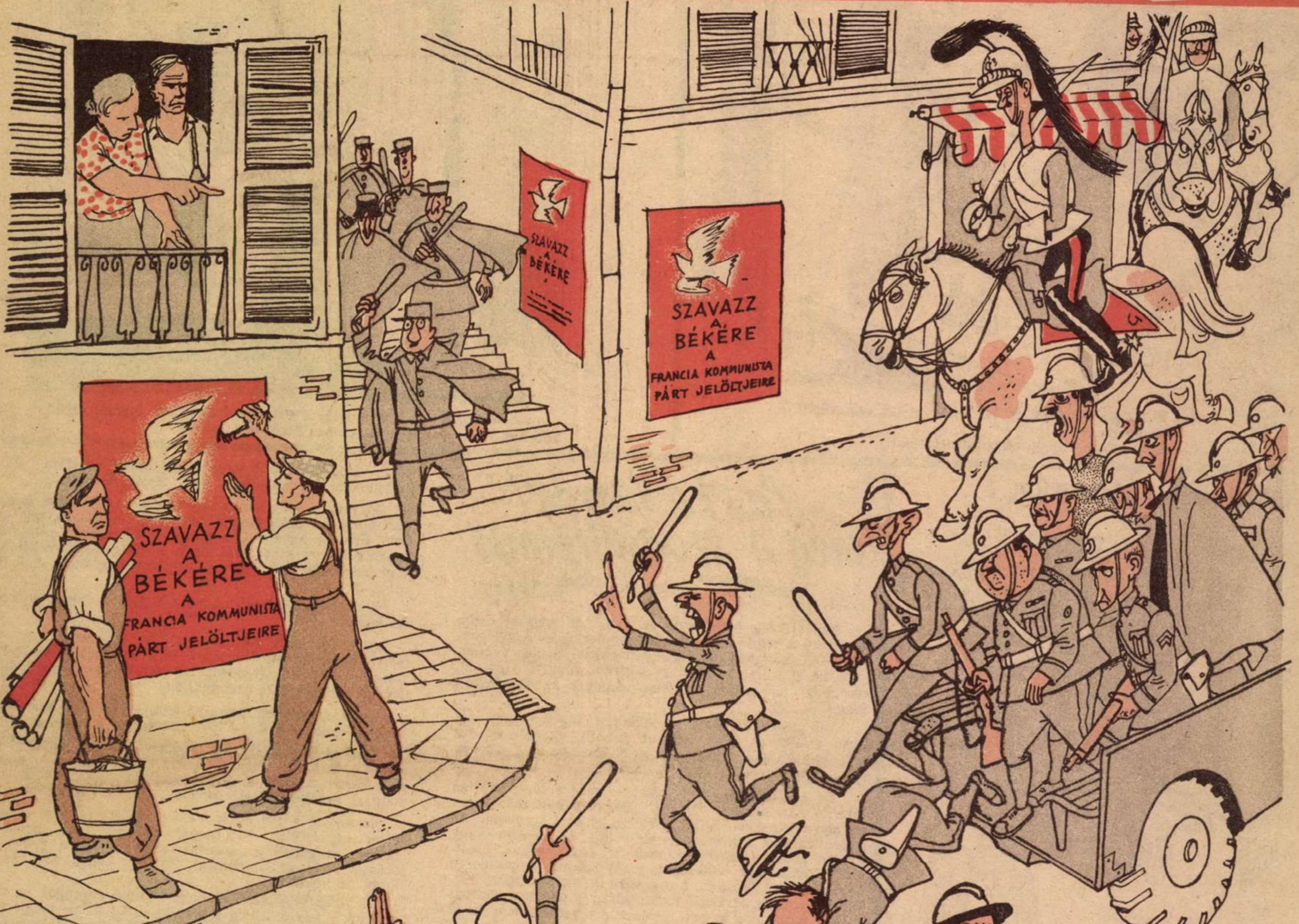
SZAVAZZ A BÉKÉRE
SZAVAZZ A BÉKÉRE A FRANCIA KOMMUNISTA PÁRT JELÖLTJEIRE
SZAVAZZ A BÉKÉRE A FRANCIA KOMMUNISTA PÁRT JELÖLTJEIRE
Szűr

70 fillér

Párizsban, a választások előtt

— Nem szégyelik magukat?! Ennyien mennek kettő ellen?!
— Optikai csalódás, madame! Ők vannak többben . . .

NYUGATNÉMETORSZÁGBAN

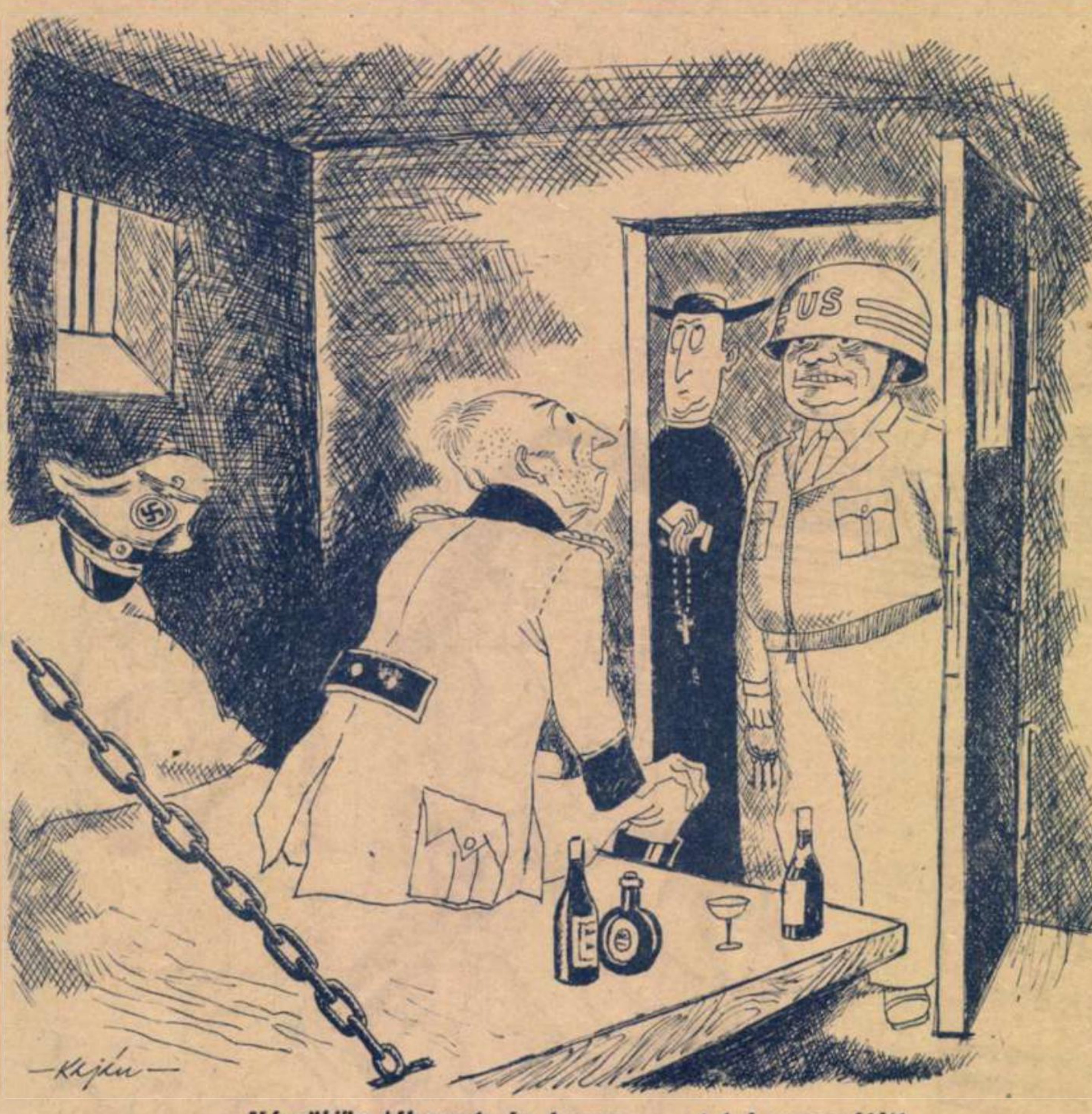

— Készüljön tábornok úr, hozom az utolsó vacsoráját!
— Kivégeznek?
— Nem, holnap reggel szabadonbocsátjuk!

1700 éves rómaikori palotát tárnak fel az óbudai hajógyári szigeten

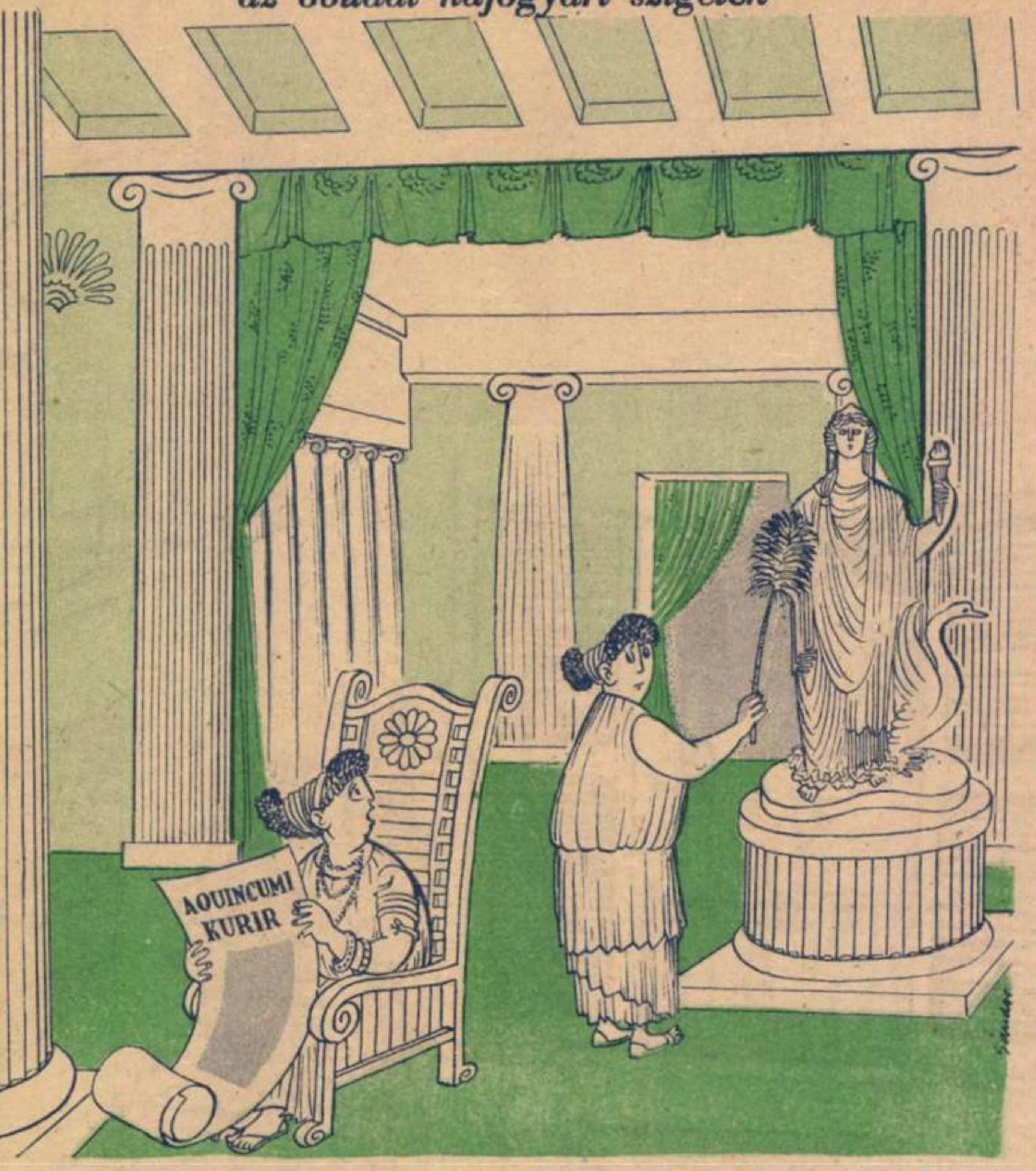

— Jól porolja le azt a szobrot Calpurnia, mert mit fognak szólni 1951-ben, ha az ásatásoknál porosan kerül majd elő! ?

ERRE NEM GONDOLT . . .

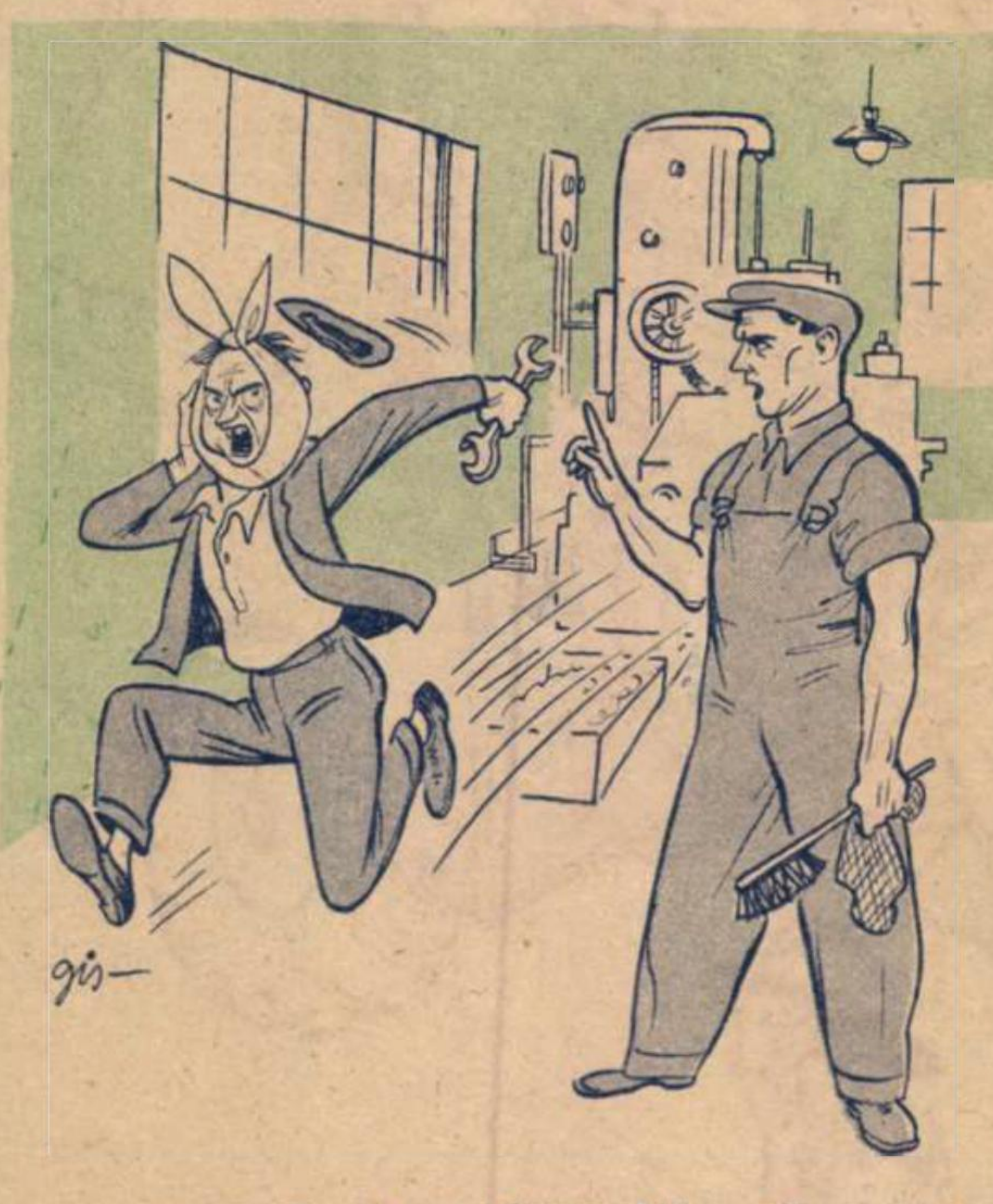

— Nem elég, hogy a fogam fáj, a gépem sem működik. Mennyi bajom van!

— Csak egy baja van mind a kettővel, szaki, hogy nem tisztítja őket mindennap!

Kata és a mama

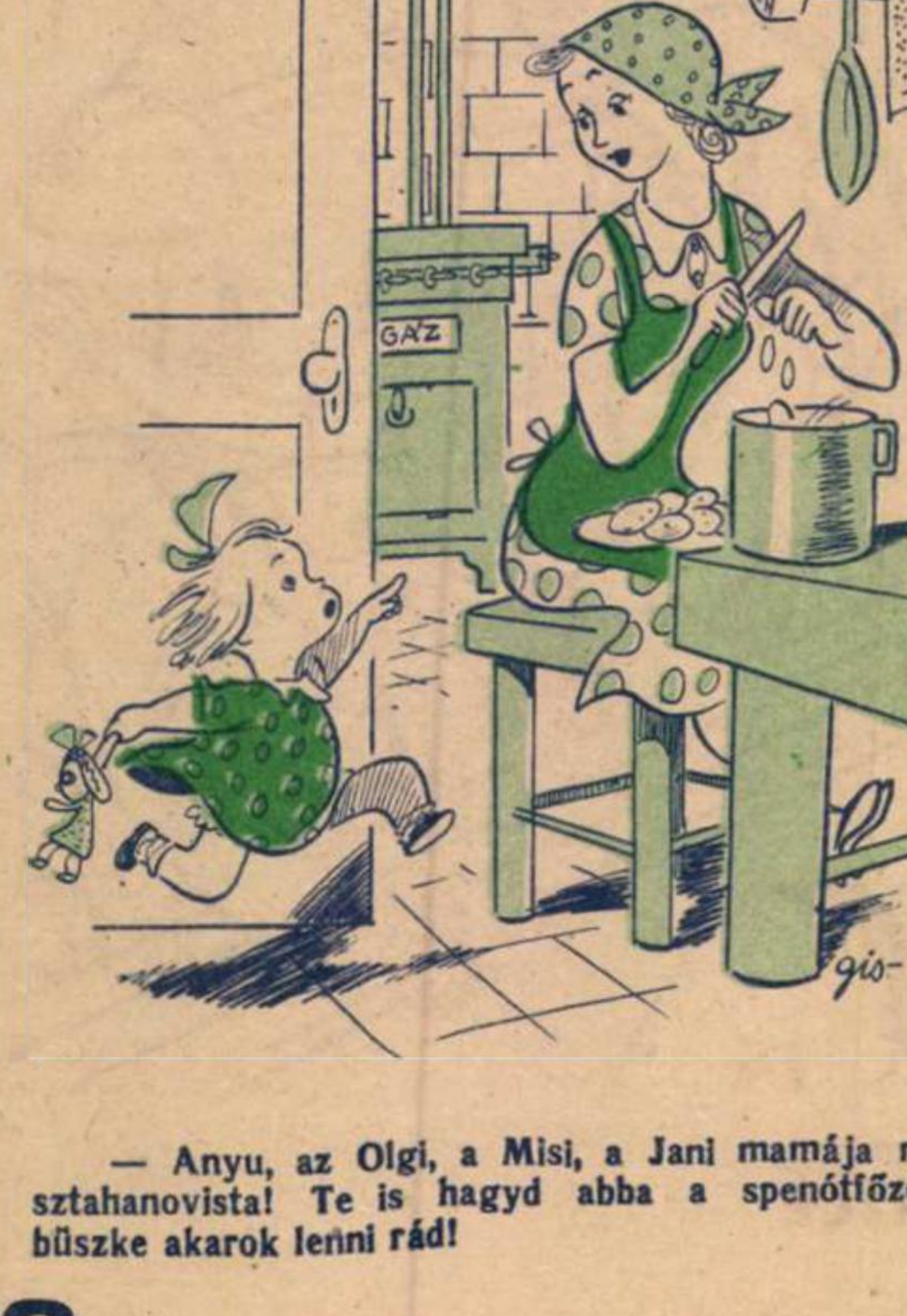

— Anyu, az Olgi, a Misi, a Jani mamája már sztahanovista! Te is hagyd abba a spenótfőzést, büszke akarok lenni rád!

Sáska Vendel meg a szocializmus

Nehéz dolog megszokni az újat, de még nehezebb levetkezni a régit! Ez a mondás mindenképen nagy igazságot rejt magában, de különösen akkor jelentős a csengése, ha egy öreg fejősgulyás sóhajtja világgá. Ugy ám, egy öreg fejősgulyás, amilyen mondjuk az ürgemajori Sáska Vendel.

Mit tanult az ilyen seprő-bajszú, tagbaszakadt magyar azelőtt, az urak meg az intézők világában? Hát azt, hogyha esik, álljon az eresz alá, no meg azt is, hogy ne szólj szám, nem fáj főm.

Ez az állapot, — mitagadás — még a fölszabadulás után is eltartott egy darabig. No, nem mindenütt, csak az olyan istenhátamögötti helyeken, mint Ürgemajor. Az intéző ugyanis a helyén maradt (hja, ha egyszer Nagy Ferenc pecsétes levéllel tanusította demokratikus mivoltát!). Előbb csak félhavonta, majd hetente, végül pedig naponta borotválkozott. Lassacskán a sörte-kalap is előkerült, hozzá a bőrülepű sonkanadrág a bambuszpálcával meg a hintóval s a volt cselédek azt vették észre, hogy megint intéző lett az intéző úr, csak éppen a birtok cégtábláját cserélték ki. Kezdetben vala az uradalom meg a gróf s most helyébe jött az állami gazdaság, élén az intéző úrral. Legalább is Sáska Vendel s a többiek így gondolták s mitagadás, — vagy két esztendőn keresztül joggal gondolták így!

S akkor, egy napsütéses őszi délután, amikor a földeken javában ment a répaásás meg a kukorica-törés. Ürgemajorban is nagyot és véglegeset fordult a világ kereke. Ez pedig úgy esett, hogy a földek mellett, csak úgy gyalogosan egy utasforma ember állt meg és azt kérdezte:

— No, mire végzik?

— Hát csak... csak...

— Látom: szorgosan, szaporán.

— Hát aztán? Nem mindegy az magának?

— Nem, mert én vagyok az új gazdaságvezető.

Hát, ha akkor a derült égből levág a mennykő s teszem azt, kiveri a pipát Sáska Vendel szájából, — az se keltett volna nagyobb megütközést!

— Nézd csak, nézd, — gondolták az ürgemajoriak. — Ez ám a tréfás ember, nem a bogyoszlói suszter! Még hogy gazdaságvezető! Hát a sörtekalap, meg a trottyos nadrág, amelyik olyan szűk, hogy a szárában még a tetű is gugolva jár?...

Pedig gondolhattak, amit akartak, mégis csak az illető, utas-forma ember lett a gazdaságvezető. Mire a földekről hazakerültek, az intéző úr úgy eltűnt, ahogy a mondás szerint a szürke szamár szokott a ködben, az új gazdaságvezető pedig annak rendje és módja szerint átvette a birtok irányítását.

Azzal kezdte, hogy estére gyűlést hívott össze a birkahodályban. (Hol volt még akkor a mai kultúrterem!) A gyűlésen pedig így beszélt:

— Mától fogva mindnyájunké, a dolgozóké az állami gazdaság. Én magam is munkásember voltam, míg erre a fontos posztra ki nem küldtek, — fogjunk hát össze!

Mondott még egyebet is, ám Sáska Vendelnek s a többi majorbelinek is főleg az ragadt meg a fejében, hogy új gazdájuk *munkásember* volt. Ennek okáért a beszéd végeztével Sáska Vendel nekidurálta magát, köhögött egy-kettőt és így adta föl a szót:

— Aztán mondja csak, tisztelt... izé...

— Bejczi Sándor a nevem.

— Jó-jó, — hárította el a szíveskedést Sáska Vendel. — A nevét már tudjuk, 'sze megmondta. De azt is árulja el, tisztelt... szóval, hogy hogyan szóllíjuk?

—Hogyan? Hát úgy, hogy Bejczi szaktárs. Aki kommunista, az meg úgy, hogy Bejczi elvtárs.

Jó, hogy a viharlámpa úgy van megszerkesztve, hogy csak a tetején szelel, oldalról nem baj, bármekkora szél is éri! Erre az egyszerű, mosollyal fűszerezett válaszra ugyanis akkora sóhaj szakadt ki a hallgatóság melléből, hogy a szelétől holmi mécses vagy gyertya biztos elaludt volna.

S ez még mind semmi, mert a gyűlés csupán a kezdet kezdete volt!

Alig fejeződött be a betakarítás, őszi vetés meg a mélyszántás, hirdetmény jelent meg az iroda falán, mely azt adta tudtára a gazdaság népének, hogy ezután pedig minden második este szeminárium.

— Szemenárium, szemenárium, — forgatta szájában Sáska Vendel a szót. — Hát ez meg mi a csuda lesz?

Megindult a találgatás. Egyik is mondott valamit, a másik is mondott valamit, rémhír is akadt számos, mígnem Bejczi szaktárs el nem kezdte első és Ürgemajorban máig is emlékezetes előadását a világ keletkezéséről.

Hosszúak a téli esték, nagy a szépre és jóra szomjuhozó majorbeliek búzgósága! Először csak tizenöthúszan hallgatták a „szemenáriumot", a végén pedig a közfalat is ki kellett dönteni, hogy a hallgatóság megférjen az irodában.

A világ keletkezésétől meglehetősen zegzugos az út, mondjuk a tehénistállóig s a hallgatóság mégis megjárta. Vagyis az általános tudnivalóktól eljutott a mindennapi teendők tűzetes megvitatásáig. Igy ment határozatba többek között, hogy a tehénistállóban az első és legfontosabb követelmény a tisztaság. Ennek okáért az istálló ajtaja elé klórmeszes ládikót kell tenni, a fejősgulyások pedig a szovjet kollégák példájára húzzanak a fejükre fehér főkötőt és öltsenek fehér köpönyeget!

— Nesze neked, szegény Sáska Vendel! A fene se gondolta volna, hogy vénségedre maskarát csinályanak belőled.

Igy morgott, így füstölgött magában Sáska Vendel, úgyis mint Ürgemajor akkor már messze híres fejősgulyása, amikor a határozatot tett követte és a gazdaság a klórmeszes ládikót, a főkötőt meg a köpönyeget bebeszerezte.

Az még csak hagyján, hogy az első, tanulatlan látogatók a klórmeszes ládát pökő-ládának nézték. Az ilyeneknek úgyebár megmagyarázza az ember, hogy a klórmész a fertőzés ellen van, a láda pedig arra való, hogy jól suroljátok meg benne a csizmátok talpát ti tanulatlanok, mielőtt az istállónkba léptek... Hanem a főkötő, meg a köpönyeg! Hajaj!...

Alig öltötte föl ugyanis Sáska Vendel a „maskarát", rögtön rákiabáltak holmi ihogó-vihogó fehérnépek:

— Mi az? Bábaasszonynak csapott föl, Vendel bácsi? Aztán hozzám is eljöjjön ám, ha hívom!

Vendel morgott valamit, de sajna, még az istállóban se vigasztalódhatott. Ügy érezte, hogy a tehenek is nevetnek rajta, amikor a tőgyükhöz kuporodik.

Ám a véletlen úgy hozta magával, hogy a csúfolódásból bámulat, Sáska Vendel bánatából pedig hamarosan büszkeség kerekedett. Ez pedig akkor történt, amikor a gazdaság udvarába bekanyarodott egy vöröskeresztes autó, a major népe pedig mind a benne rejtőző röntgenkészülék elé járult. S ámulhattak-bámulhattak a csúfolódók, mert a szemüveges doktor, aki a titokzatos masinát zümmögtette, szakasztott olyan „maskarát" viselt, mint fejősgulyás Sáska Vendel.

Azóta az öreg úgy jár-kel fejés idején, mintha karót nyelt volna. Csak úgy villog rajta a hófehér főkötő, meg a köpönyeg. Ha valaki falubeli pedig arra téved és rácsudálkozik, hogy Vendel bácsi, hát ez meg micsoda? Az öreg vállat von s igen magas lóról, igen nagy flegmával így felel:

— Hja öcsém. Tudod is te, hogy mi az a szocializmus?

Urbán Ernő

Arcok a budapesti kultúrhétről

A MAVAG tánccsoport lakodalmas táncának jegyespárja

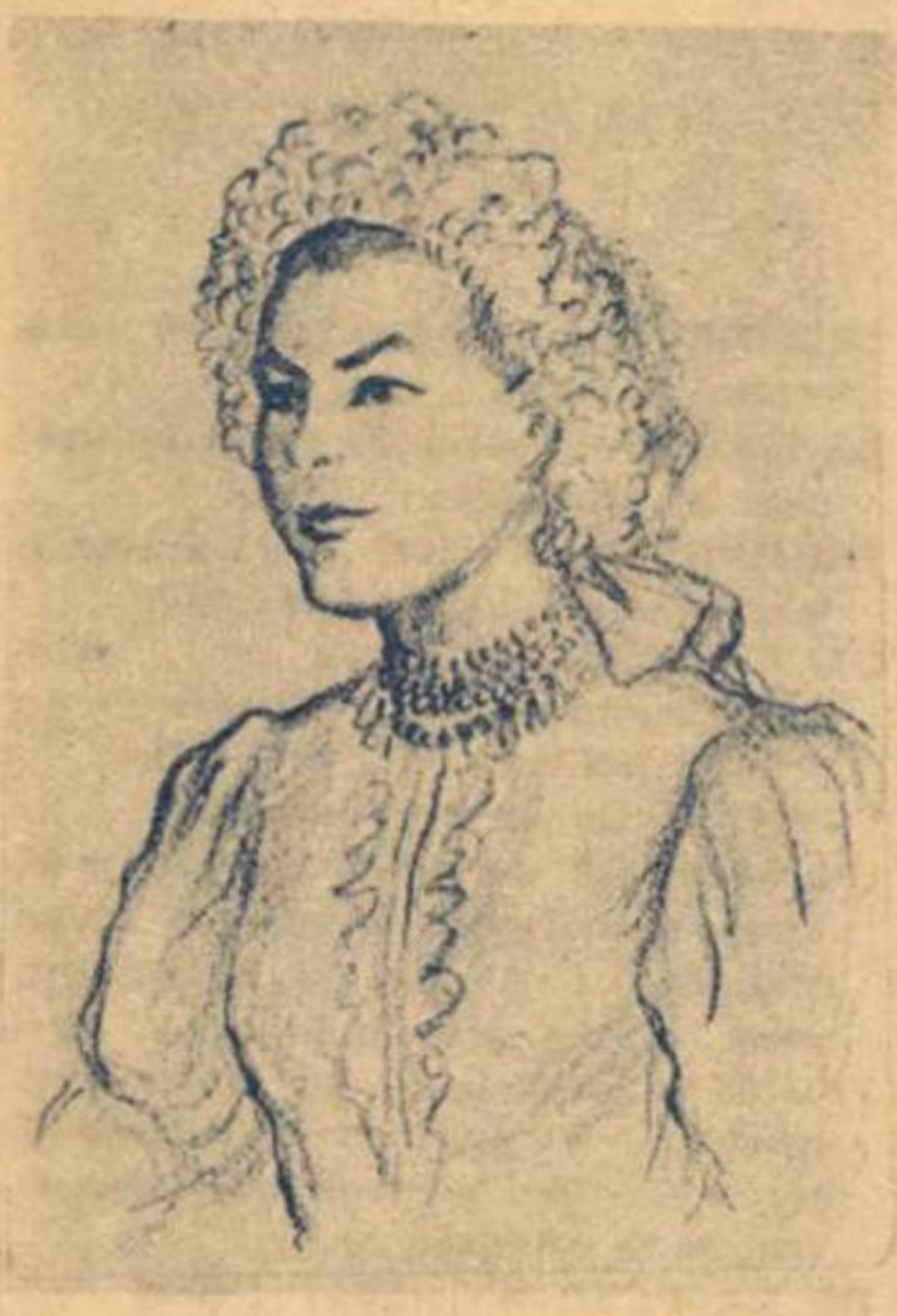

A menyasszony: Fülöp Marika

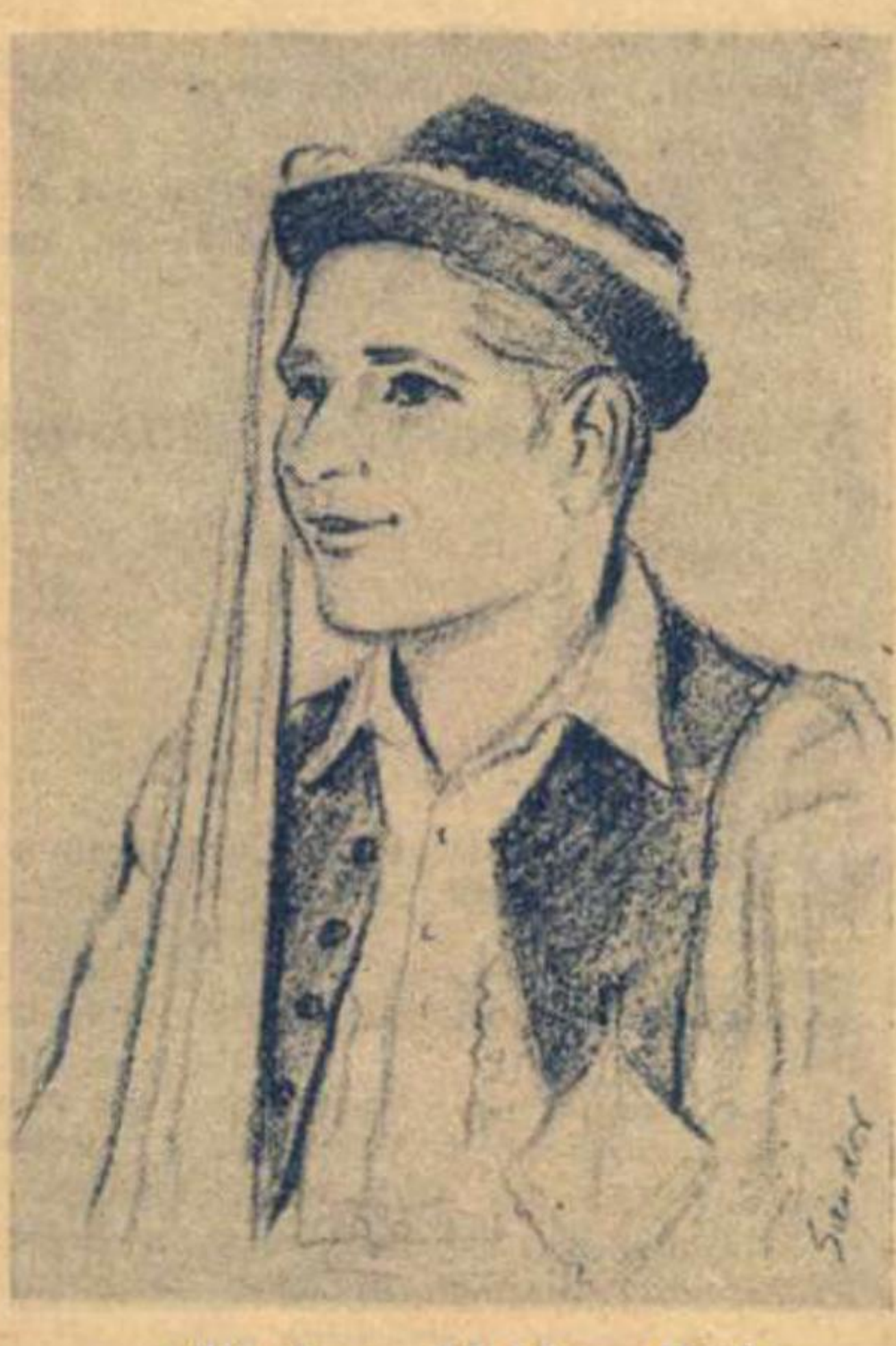

a vőlegény: Sárkány Ottó

Mi köze Iránnak Iránhoz?

(Angol jegyzék az iráni kormányhoz)

Őfelsége kormánya a legnagyobb felháborodással vette tudomásul, hogy az iráni kormány a maga imperialista beállítottságával szemet vetett az iráni olajmezőkre, amelyek eddig a legharmónikusabb visszatükrözői voltak az angol-iráni viszonynak. Irán adta az olajat, mi adtuk az ártatlant. Most az irániak önző módon maguknak akarják az olajat, azzal az átlátszó ürüggyel, hogy az övék. A cinizmusnak ez a foka valósággal elképesztő. Azt még megértjük, ha egy imperialista állam betör egy másik országba, hogy ott valamit birtokába vegyen. De hogy egy állam a saját területére törjön be, hogy ott valamit birtokába vegyen, ezt nem vagyunk képesek megérteni. Már pedig jelenleg ennek a cinikus agressziónak vagyunk a tanui. Az iráni kormány iráni területen fekvő javakat akar eltulajdonítani, amelyekhez pedig semmi köze sincs. Orvul meg akarja hódítani a saját olajmezőit, s ily módon lábbal tiporja az egyszerű angol olajrészvényesek legelemibb szabadságjogait. Véleményünk szerint azé az olaj, akinek számára megművelik. Ha az irániak egyszerűen el akarják ragadni a területükön lévő olajforrásokat, ezzel meginog a nemzetközi jog uralma, amelynek érdekében készek vagyunk harcolni az utolsó csepp olajig. Mi hajlandók vagyunk békés tárgyalások útján rendezni azt, hogy mi nem jár Iránnak és mihez nincs joga, erőszakos cselekedeteket azonban nem vagyunk hajlandók eltűrni olyan területen, ahol mi vagyunk részvénytöbbségben. Mi nem szólunk bele más állam belügyeibe, joggal megkövetelhetjük, hogy más állam viszont ne szóljon bele a mi iráni belügyeinkbe. Nekünk eszünkbe sem jutna iráni tulajdonban lévő olajmezőket államosítani Angliában, ne jusson hát eszébe az iráni kormánynak se angol tulajdonban lévő olajmezőket államosítani Iránban. Véleményünk szerint az iráni olajmező tulajdonjoga nem vitás. Szövetségesünk, az USA sem állítja egy pillanatig sem, hogy az iráni olaj Iráné. Csak azt, hogy az övé. Ez az apró tévedés onnan származik, hogy egyes amerikai államférfiak angol tulajdonra is alkalmazzák a Truman-elvet. Ezt az elvi kérdést egymás között majd tisztázni fogjuk, feltéve, ha Irán nem szól bele két szabadságszerető nagyhatalom barátságos megbeszéléseibe, s nem készteti őket jogos önvédelemre. Mi nem akarjuk, hogy bármelyik iráni olajforrás viszály forrása legyen, s ezért felszólítjuk az irániakat: el a kezekkel a saját olajuktól!

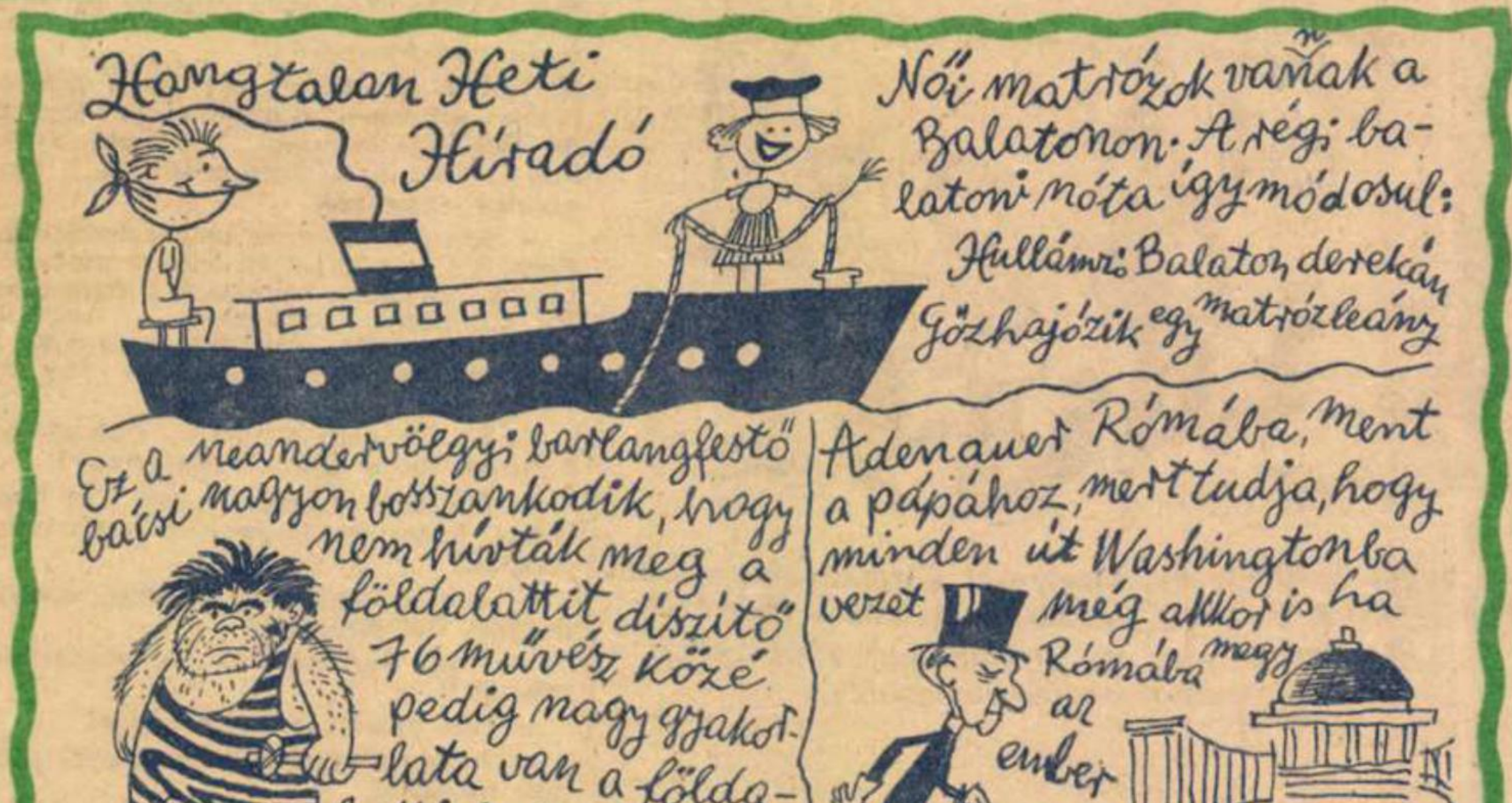
Hangtalan Heti Híradó
Női matrózok vannak a Balatonon. A régi balatoni nóta így módosul:
Hullámzó Balaton derekán Gőzhajózik egy matrózleány
Ez a neandervölgyi barlangfestő bácsi nagyon bosszankodik, hogy nem hívták meg a földalattit díszítő 76 művész közé pedig nagy gyakorlata van a földalatti helyiségek dekorálásában
Adenauer Rómába ment a pápához, mert tudja, hogy minden út Washingtonba vezet még akkor is ha Rómába megy az ember

Egyikből a másik . . .

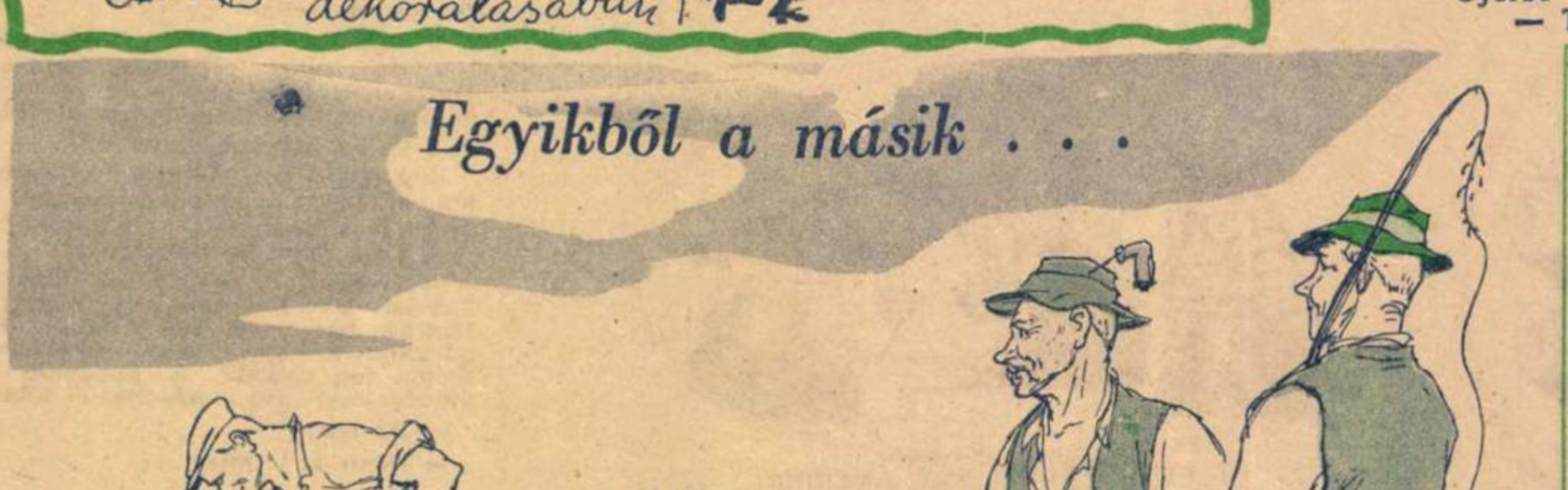

— Látod, sógor, a mi párttitkárunk megfogja a dolog végit. Így még nagyobb lesz az eredményünk!

— De az ő tekintélye is.

Egy amerikai katona-temetőben

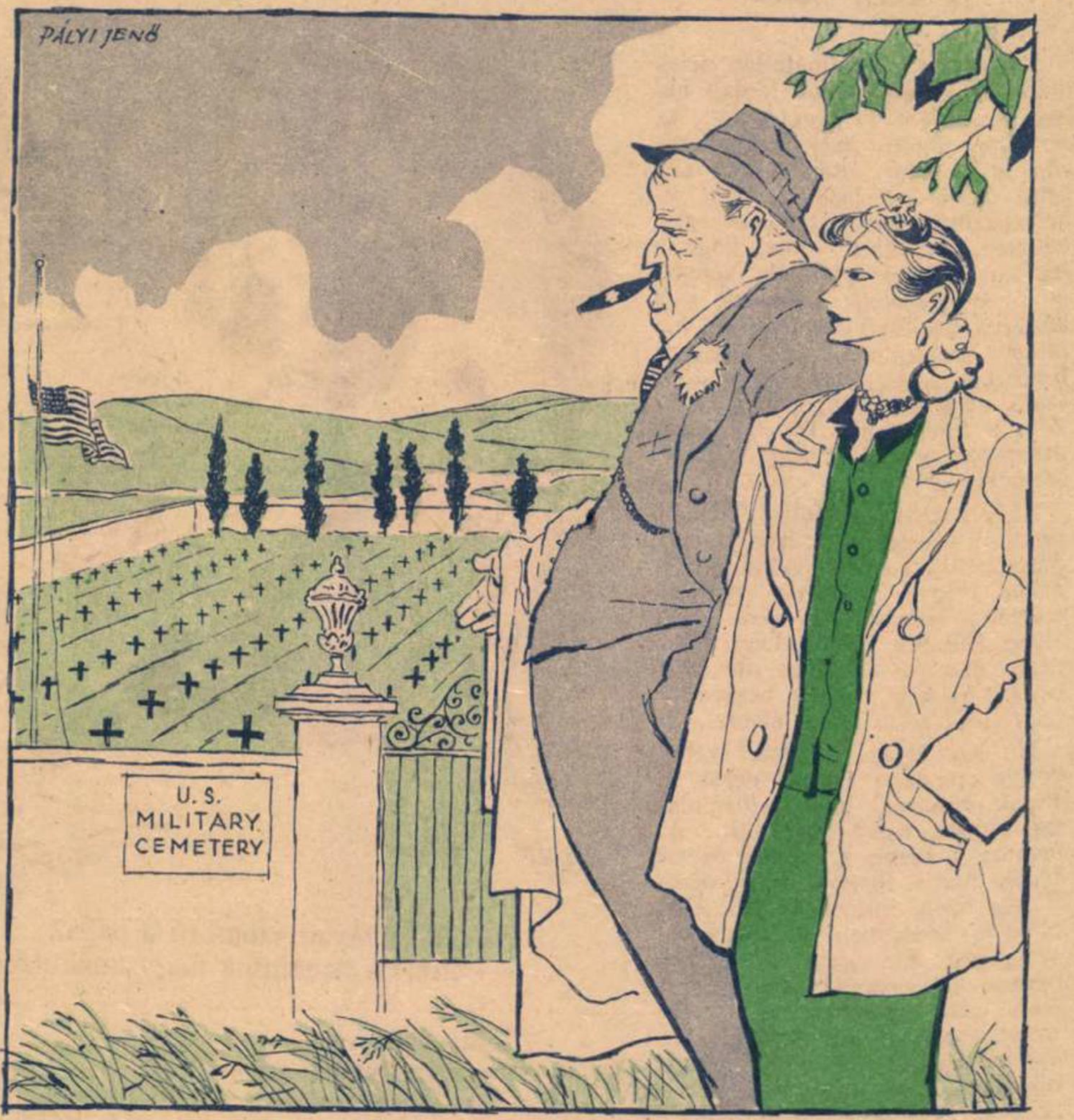

HADIANYAGGYÁROS: Szomorú látvány ez, Maud! Ha nem vígasztalna az a néhány millió, amit kerestem rajtuk, meghasadna a szívem.

Viszontlátásra!

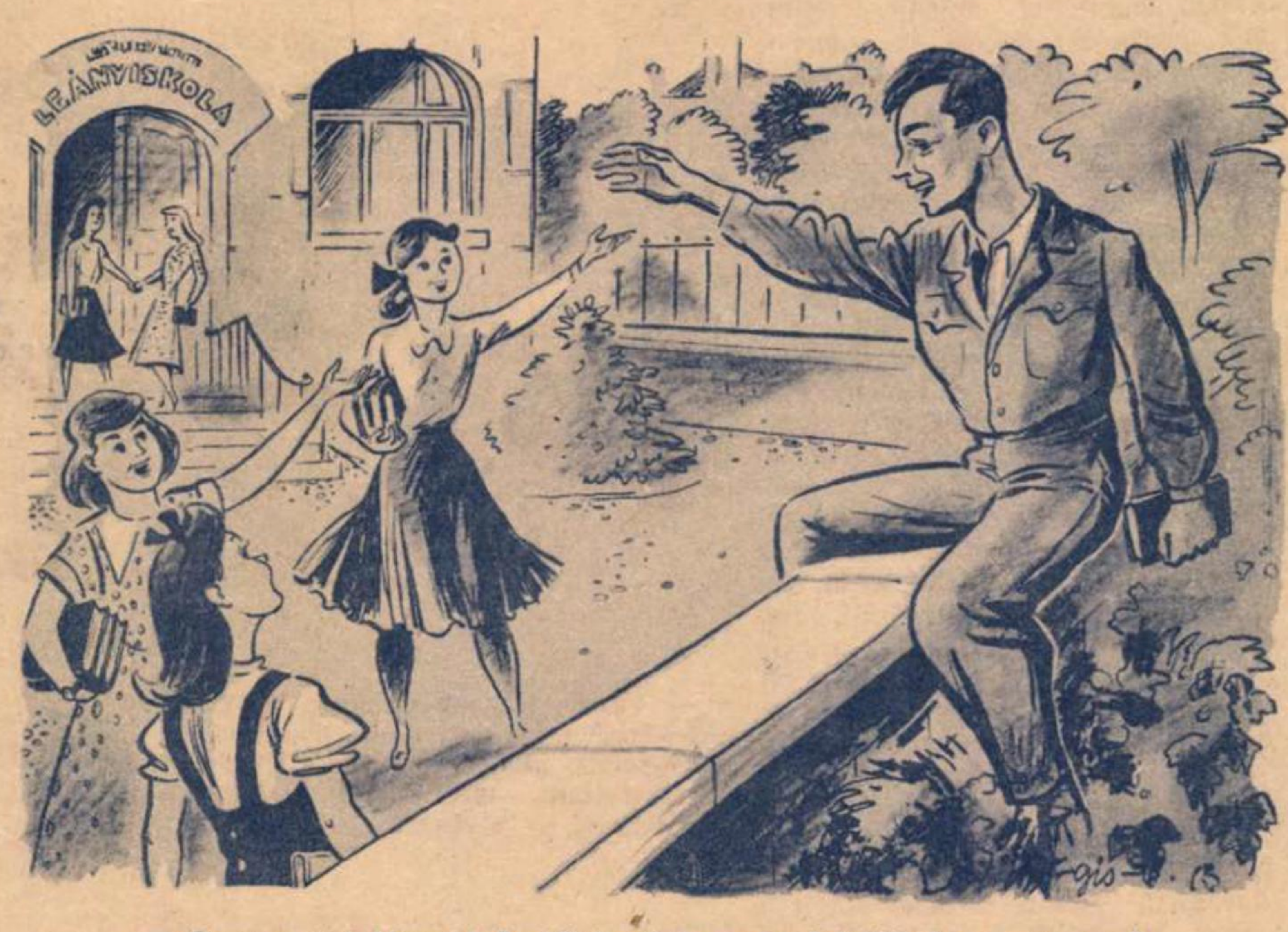

— Szervusztok lányok! Ősztől kezdve nem sokat láttok engem, mert Győrbe megyek ipari technikumba.

— Tévedsz! Mindennap látunk majd, mert mi is odamegyünk!

Szerkesztői üzenet az idegen szavakról

Egy olvasónk, Fülöp József ifjúmunkás (XI., Mányoki-út 11.) azt írja „Mindenütt azt tapasztalom, hogy az előadónak majd kitörik a nyelve a sok idegen szótól. Amellett a hallgatóság sem érti meg az idegen szavakat."

Nehéz dolog ez ezekkel az idegen szavakkal.

A minap hallottam, mikor egy sofőr (francia) azt mondta a standon (német) a kollégájának (latin):

— Telefonáltak a klinikáról autóért.

Ez tökéletes görög mondat, görög benne a telefon, a klinika, az autó, szóval minden görög benne, de ismétlem, nem Homérosz mondta, hanem a taxisofőr a *standon*. Mondhatnám magyar szóval is, hogy az *állomáson*, de akkor sokan nem értenék meg; mert az állomás lehet vasútállomás is, de a stand az biztosan és félreérthetetlenül stand.

Mindebből az következik, hogy idegen szavakat néha kénytelenek vagyunk használni; akkor, amikor nincs a kifejezni kívánt fogalomra magyar szó. Ilyen az olvasónk által említett *pacifizmus* szó esete is.

Nem ilyen azonban a kislányom esete, aki nyolc esztendős és azt mondta a multkor, amikor bugyit varrt a babájának (betűszerint idézem):

— Apukám, ez egy komplikált bugyi lesz, de nekem nem probléma, mert laikus vagyok.

A kislányom tehát tetszeleg azzal, hogy idegen szavakat használ, amiket jórészt nem is ért. Felhozhattam volna idegen felnőtteket is példának, de én a saját kislányomat hoztam fel, mert igen erős bennem a családi érzés.

Az idegen szavakat tehát használhatjuk szükségből és használhatjuk nagyképűségből. Egyik csoportba sem sorolható azonban ez a mondat:

— Hercig a médi a gangon, nett a vádlija.

Ez a mondat klasszikusan német, akár Goethe is írhatta volna, lehet hogy csakugyan ő írta, csak a névelőt lefordították belőle magyarra.

Gergely Miklós

A lélek tükre

A szem, a halhatatlan lélek tükre, az ismert módon foglalt helyet Mocsoládi Frigyes arcán. Az orrnyereg fölötti magasságban terült el s mint általában szokás, kettő darab volt belőle. Olyan semilyenszínű szemek voltak ezek, kevesen gondolták volna, hogy a laposan pislogó pupillák mögött minő szenvedélyek honolnak s a közönyösnek tűnő szem milyen hatalmas érzéseket képes kifejezni. Emberünk egyéb szerve, így a füle, szája, orra, keze, éppenhogy betöltötte a funkciókat. De a szeme, uramisten, a szeme. Hogy tudott a szemével nézni!

Hát nagyon tudott. Például üzemi értekezleten, amikor Herceg, Mocsoládi közvetlen főnöke beszélt, akkor Frigyes rásütötte parázsló szemét a beszélőre és nézte, nézte olyan áhítattal, mint otthon a lekváros derelye. Lekváros derelye, cc cc... Herceg elmés beszéde cc cc... mindkettő direkt élvezet.

Ha egy ilyen áhítatos, szenvedélyes szerelmet árasztó nézést elkapott Herceg, akkor Mocsoládi úgy érezte, nyert ügye van. Azt mondta a szem, a Frigyes szeme: főnök uram, figyeld, hogy nézek! Főnök isten, imádlak téged. Ugye látod a szememen, te drága, így senki sem tud nézni téged, ilyen odaadó figyelemmel. Vegyél észre édes, mert szeretlek, nem úgy, mint Koppányi, aki lebiggyesztett ajakkal hallgat. Az undok. Szeretlek téged, mert nagy vagy s erős, szép a nyakad, a nyakkendőd és rokona vagy az államtitkárnak.

Ó, micsoda szemek, ó micsoda nézés, tágult golyók, könnycsepptől fátyolos irisz s fel sem tűnik, hogy a szem sarkait némi csipa szegélyezi. Mikor aztán Mocsoládi felszólalt, ugyancsak működött szeme. Lobogó tekintettel kereste megint csak Herceget, helyes ez, úgy-e főnök kartárs? Nézzél vissza, hogy jó, amit mondok, igaz, amit mondok, hiszen tetőled tanultam mindent. Hiszen utánad szajkózok mindent. Jaj, milyen hidegen néztél vissza. Valami nem tetszik? Helyesbítek. Így jó? Ah, már mosolyogsz, főnököm. Okos vagyok? Úgy-e okos? Ó, mely öröm. Tapsolsz. Nekem tapsolsz. Ó, ezek a szemek, mit ki tudtak fejezni. Parancsoló is tudott lenni ez a szem; fennkölt s nagyszerű büszkeség feszítette a pupillákat. Persze, csak bizonyos esetben. A hivatalszolgával, a házfelügyelővel szemben s a Közértben tisztára parancsnoki, cézári, titáni nézéseket tükrözött, vagy éppen gyilkos útálattal figyelte a segéd minden mozdulatát. A világot meg tudta volna hódítani ez a szem. A merész sas szeme gyenge verébpislogás volt Mocsoládi bátor, tettrekész pillantásához képest. Kérem a panaszkönyvet, azonnal, toporzékolt, s a szemfehérje vérvörös haragban úszott. Otthon aztán a szem, Mocsoládi szeme szelíd kutyuséra emlékeztetett vagy gyáva nyuszikáéra. Cirókálta, mirókálta ez a szem a ház fejedelemasszonyát és susogta a szem, a lélek tükre: ne haragudj rám, hogy élek, ne haragudj, hogy egyik gyermekünk fiú, a másik meg lány, ne haragudj, hogy nem vettem meg elővételben a mozijegyet, szívem, ne haragudj.

Ah, ez volna hát az előbbi Napoleon? Ez volna hát az előbbi tekintet, mely keresztüldöfte a kalauzt, miután kiderült, hogy lejárt jeggyel utazik. Ez. Kétségkívül ez. Szegény szemek, szegény lélek tükre. De nincs baj, leszáll az este, Mocsoládi is, éppúgy, mint a többi halandó, alvásra szánja el magát. A szem örül ennek. Lehúnyódik. Fáradt, bágyadt, sokat dolgozott ma. Sokféleképp kellett ma néznie és tegnap, és tegnapelőtt és azelőtt és mindig. Merészen a portással szemben, alázatosan a főnök előtt, hízelegve a már régen nem imádott feleség előtt, örömmel és határtalan dühvel, megszeppenve és felajzva, nem csoda, ha fáradt a szem. Sokat nézett ma Mocsoládi szeme, sokféleképen nézett Mocsoládi, csak egyféleképen nem nézett senkinek a szemébe ez a szem. Egyféleképpen. Emberien és természetesen, igen bizony, csak emberien és természetesen nem tud nézni Mocsoládi szegény, elfáradt, megkínzott szeme, az ő aljas lelkének hű tükre.

Nagy S. József

Hadianyaggyároséknál

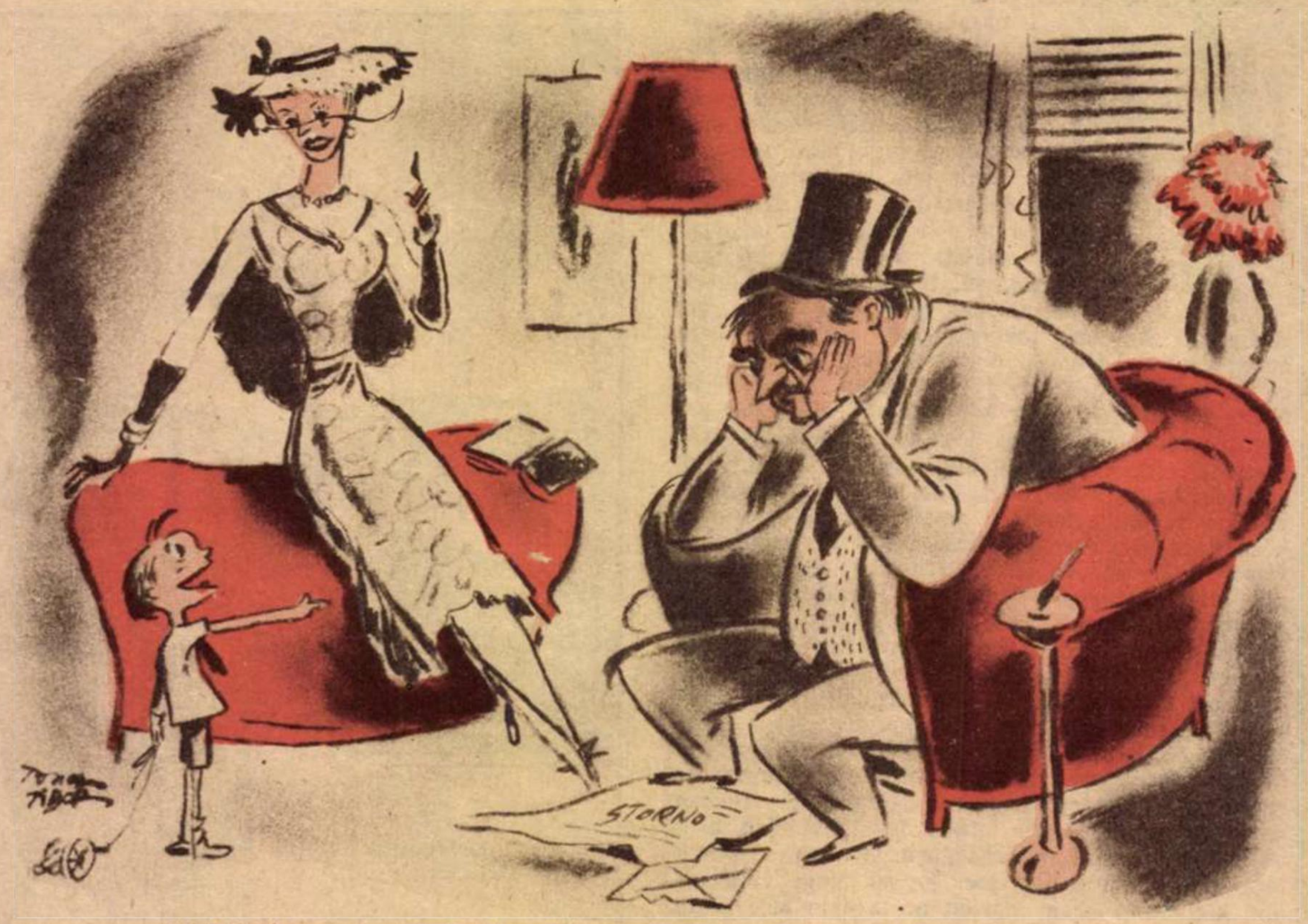

— Miért olyan szomorú a papa?
— Mert a bacillusok nagy konkurrenciát csinálnak a fegyvergyárának...

Könyvtár van a nyugatipályaudvari kultúrváróteremben

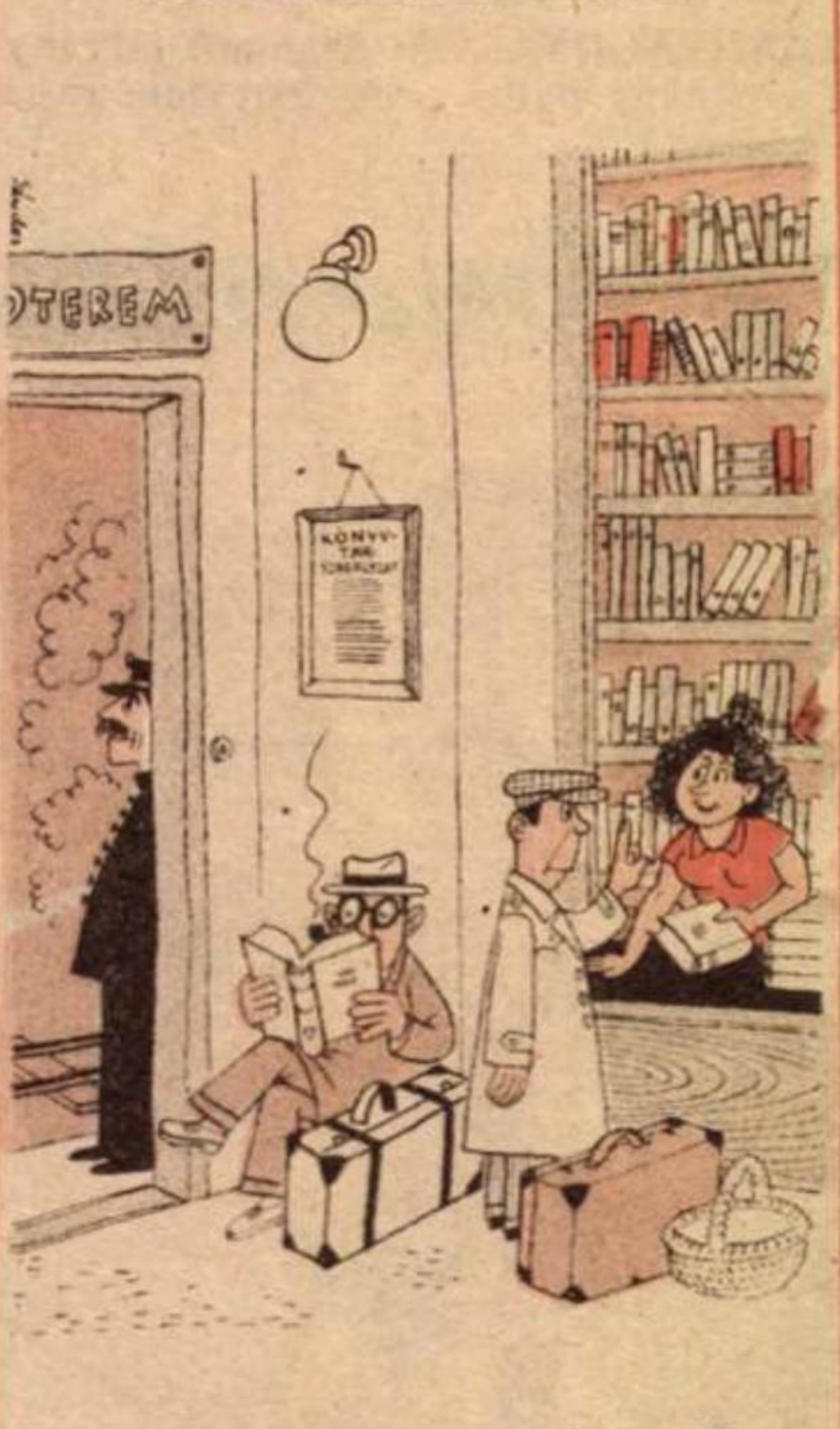

— Valami nagyon unalmas könyvet kérek, hogy úgy ne járjak, mint tegnapelőtt, amikor két vonatot is elszalasztottam, mert nem tudtam abbahagyni az olvasást...

OLASZORSZÁG

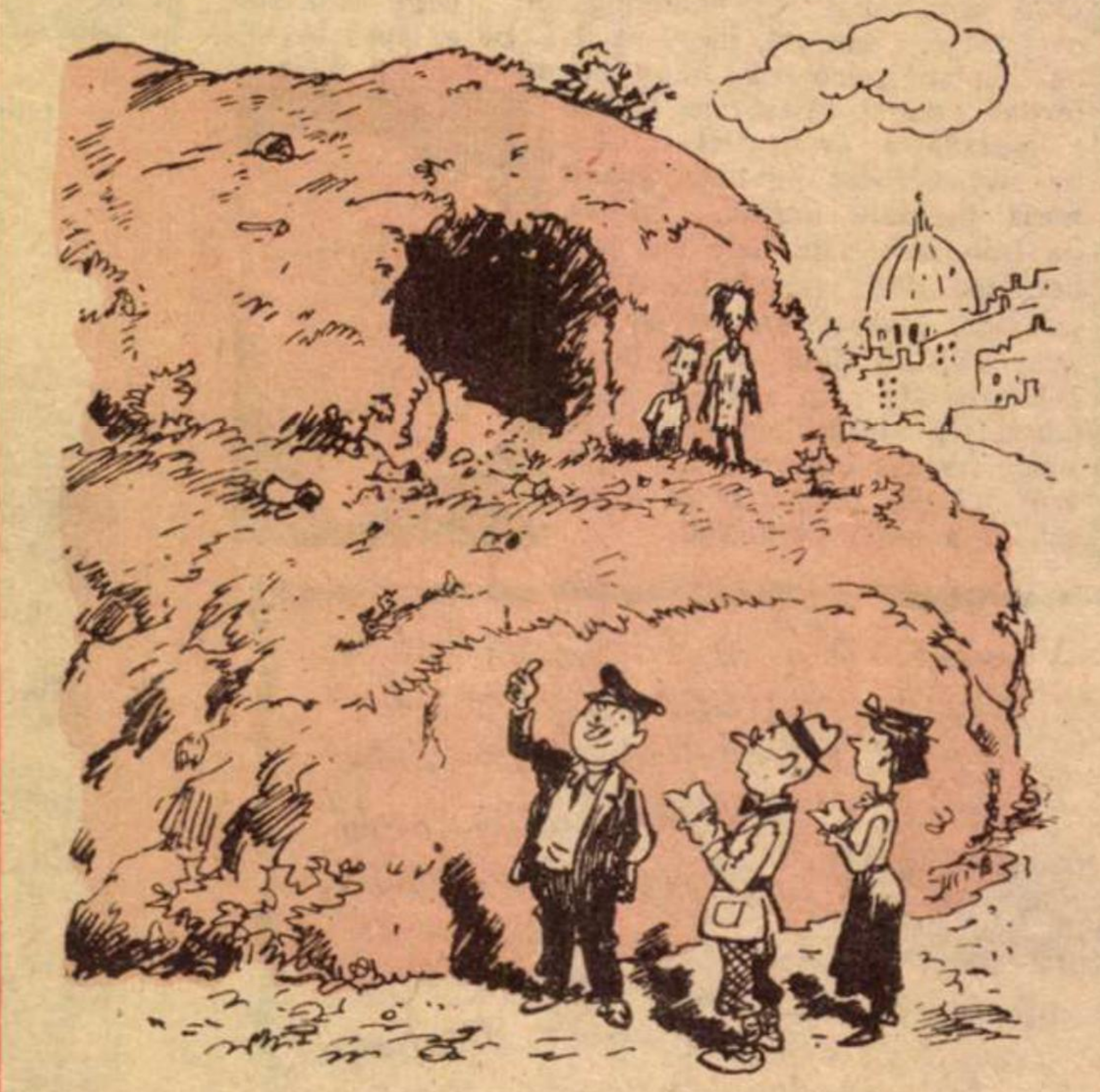

— És ezek itt a hegyi üdülőtelepek, amelyeket kormányunk a szent év folyamán a szegény és beteg gyermekek számára szervezett.

(Camerini rajza az „Umorismo" cimü olasz karikatúragyüjteményből).

Vis Kabaré

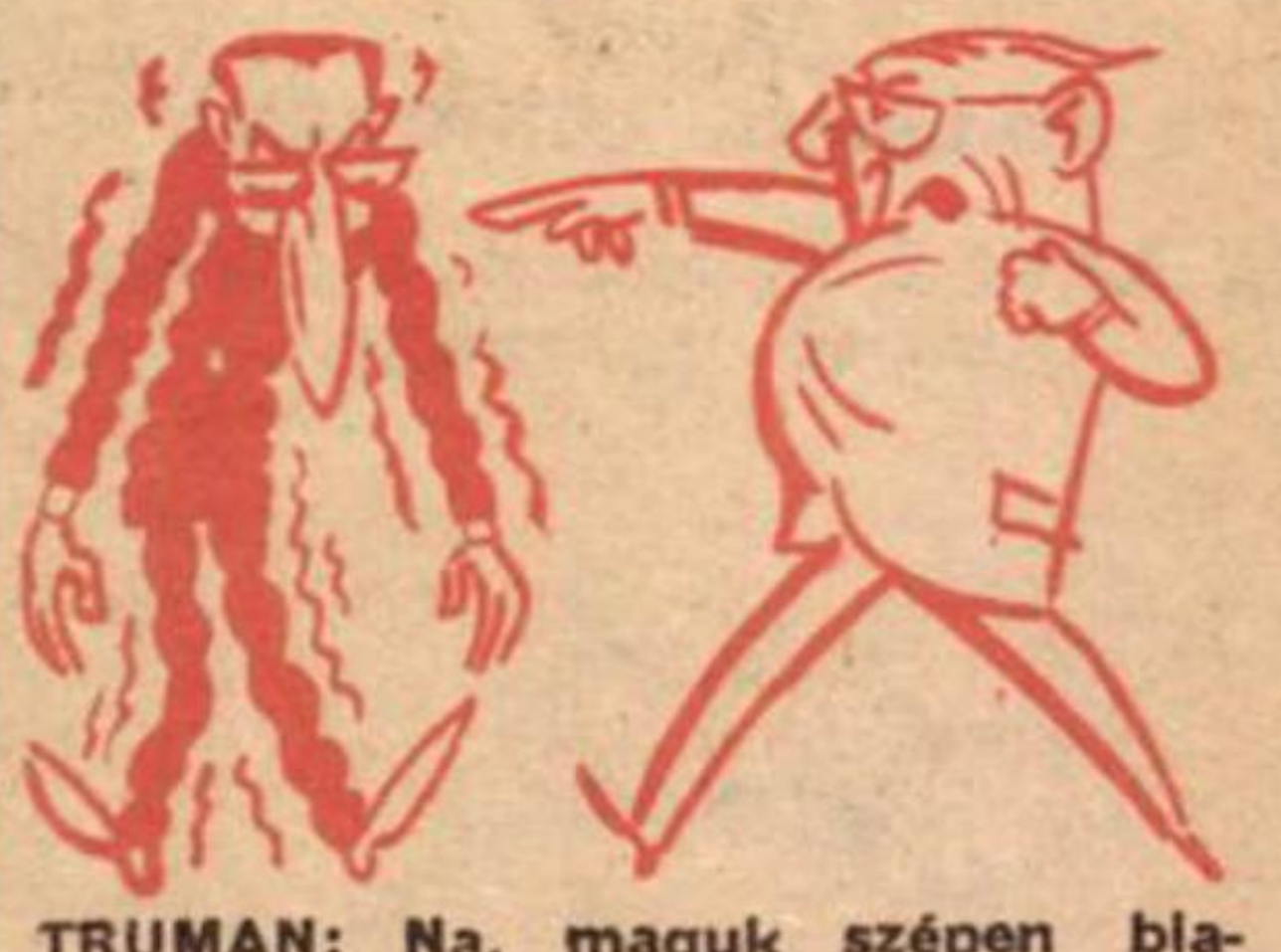

TRUMAN: Na, maguk szépen blamáltak engem!
DE GASPERI: De elnök úr, a helyzet nem olyan sötét... Brr!
TRUMAN: Nem sötét? Gyalázatosan leszerepeltek a választásokon!
DE GASPERI: De elnök úr... Nincsen semmi baj... Scelba még mindig belügyminiszter... Brr!
TRUMAN: De az eredmények!
DE GASPERI: De elnök úr, higyje el, hogy a helyzet azért nem olyan tragikus... A sziciliai banditákra még mindig számíthatunk... Brr!
TRUMAN: Igen, igen, ez az ami engem is megvigasztal valamenynyire... Nem a mennyiség számit, hanem a minőség...
DE GASPERI: Na úgye... Brr!
TRUMAN: Igen, de azért így leégni... Ezért fizetem én magát?
DE GASPERI: Igen... Brr!
TRUMAN: Hallja, miért mondja azt folyton, hogy brr?
DE GASPERI: Mert folyton az jut az eszembe, hogy mi lett volna, ha nem csalunk... Brr!

A pokol kénköves villámai

Versailles, Poitiers, Angers, Nancy, Bordeaux és Toul püspökei a „pokol kénköves villámait" helyezték kilátásba azok számára, akik a francia választásokon a baloldalra szavaznak.

Nem csodálnánk ezekután, ha egy francia dolgozó bekopogtatna mondjuk a versaillesi püspöki palotába:

— Bocsánat, monseigneur, a pokol kénköves villámai ügyében jöttem.

— A pokol kénköves villámait — felelné a politizáló püspök — harmadik emelet 247. alatt intézik. Durand prelátus, kénköves villámosztály, fenyegetési főcsoport.

— Jobb szeretném ezt önnel személyesen elintézni, monseigneur. Szóval ön szerint a pokol kénköves villámai jutnak osztályrészemül, ha a baloldalra szavazok?

— Ennél mi sem természetesebb, fiam. Várjon csak, itt van a zsebemben a beosztás, mindjárt megnézem. De Gaullera szavazók a hetedik mennyországba, MRP-re szavazók a hatodik mennyországba és így tovább.

— És ha nem vagyok indiszkrét, honnan tudja ezt monseigneur?

— Micsoda kérdés, fiam! Hát nem tudja, hogy én vagyok a versaillesi püspök?

— Dehogynem. De honnan tudja? Beszélt Belzebubbal?

— Hogy képzeli? Én, a versaillesi püspök?!

— Hát akkor honnan tudja?

— Kérem, nekem a poitiersi püspök mondta.

— És az honnan tudja?

— A touli püspök mondta neki... Tévedés kizárva!

— És a touli püspök honnan tudja?

— No, most meg lesz győzve! Tudja meg, hogy neki a párisi érsek úr őeminenciája mondta személyesen!

— És az honnan tudja?

— A párisi érsek? Nahát tudja meg, hogy neki a pápa maga mondta! A pápa! Most már meg van győzve?

— És a pápa honnan tudja?

— Szégyelje magát, maga hitetlen Tamás! De én beavatom magát a titokba, bár nem méltó rá... Fogódzkodjék meg, mert csodálatos dolgot fog hallani! A pápának az mondta, aki még a pápánál is több...

— Az isten?

— Nem. A Truman...

HETI KRÓNIKA

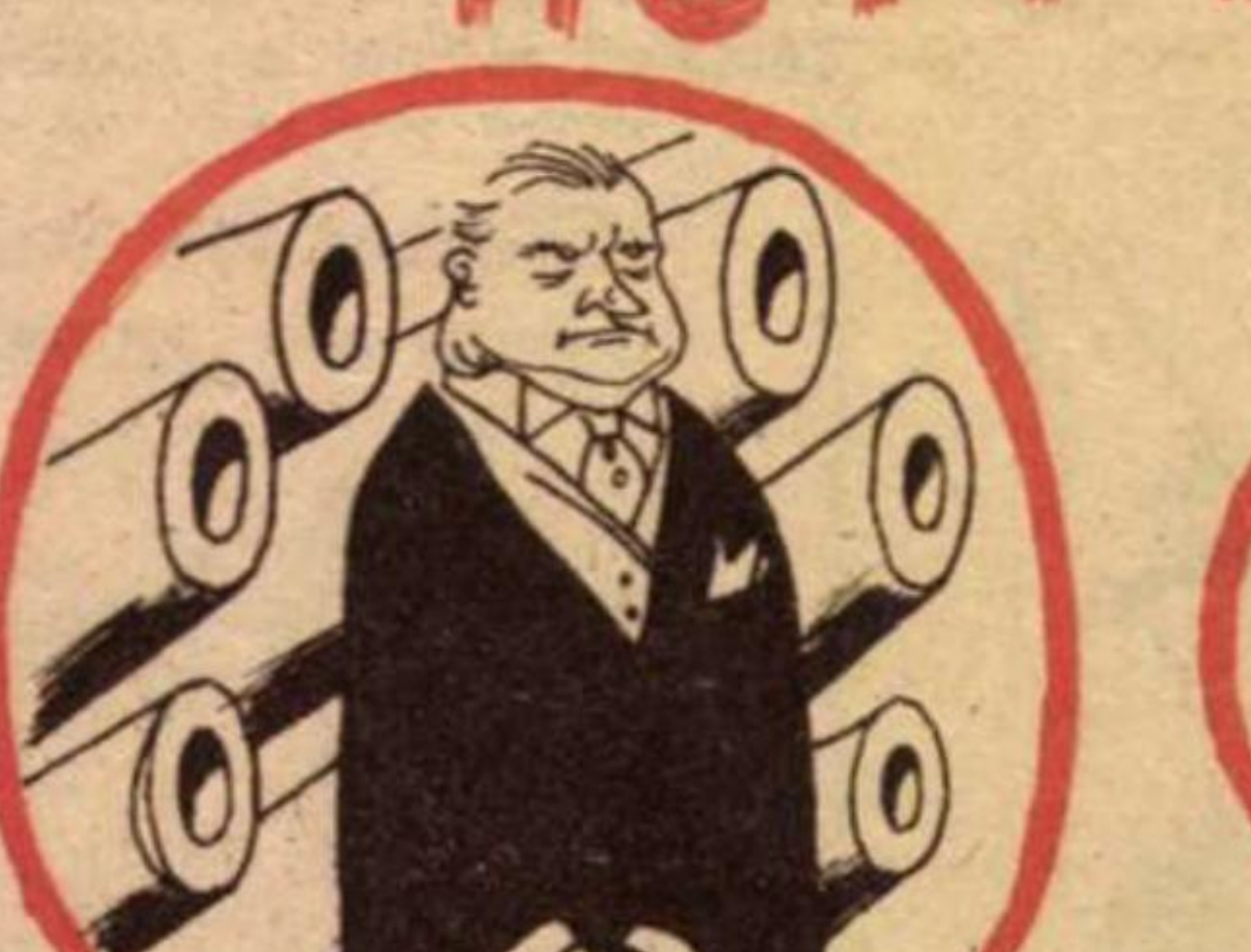

MEGKEZDŐDTEK A TÁRGYALÁSOK AZ IRÁNI KORMÁNY ÉS AZ ANGOL OLAJTÁRSASÁGOK KÖZÖTT.

— Uraim, a Perzsaöbölben hadikészenlétben áll az angol flotta! Ezekután mondják meg szabadon, minden gátlás nélkül, hogy hogyan gondolják a dolgot...

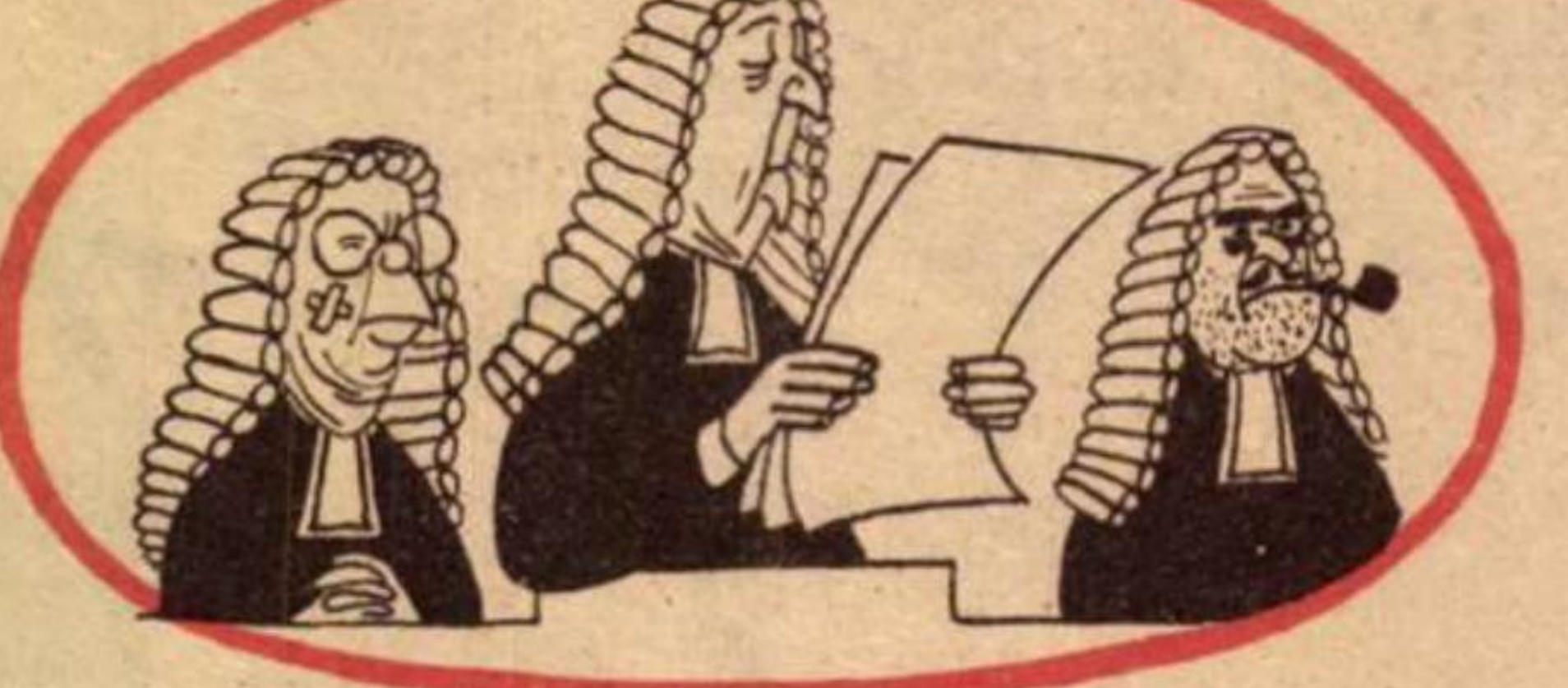

ÖT ÉVRE ÍTÉLTEK EGY AMERIKAI NÉGER PROFESSZORT.

— Három évet kap, mert békeharcos, két évet, mert néger.

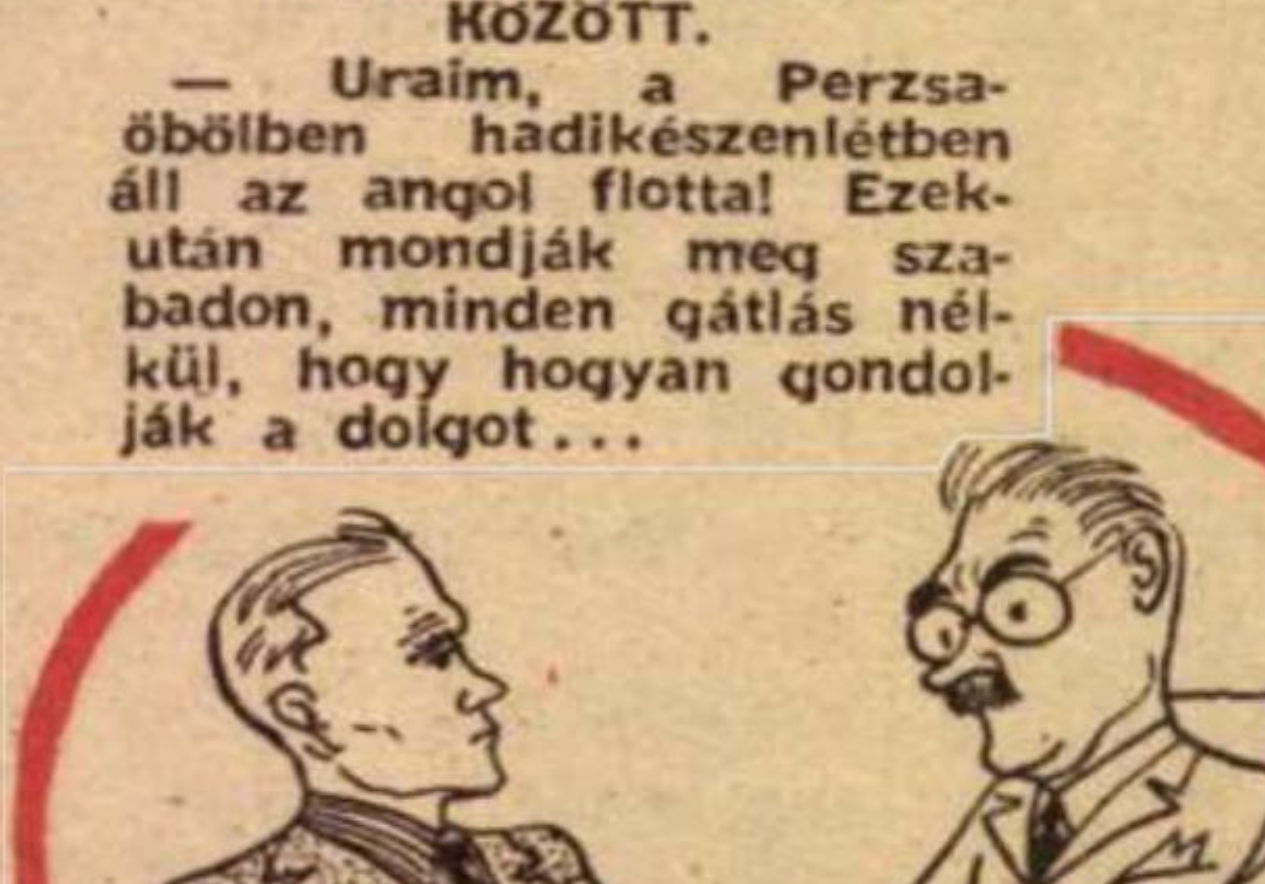

A SZABAD NÉP FONTOS VEZÉRCIKKET KÖZÖLT A MUNKAERŐVÁNDORLÁS ELLEN.

— Mennyi a gyár lélekszáma, igazgató elvtárs?
— Nem tudom pontosan, mert állandó lélekvándorlás van.
— Buddhisták?
— Nem. Fegyelmezetlenek.

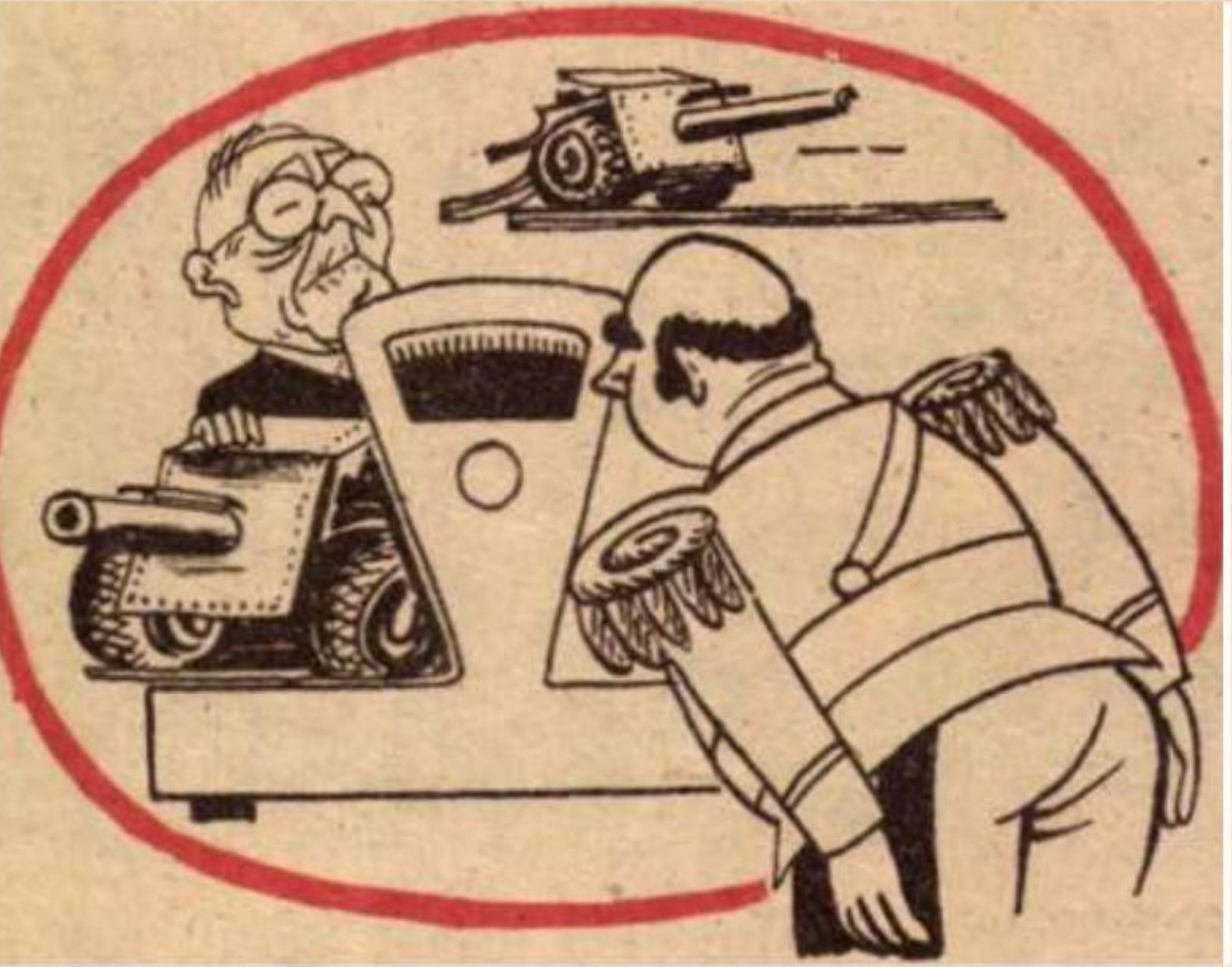

TOVÁBBI FEGYVERSZÁLLÍTMÁNYOKRÓL TÁRGYAL TITO VEZÉRKARI FŐNÖKE AZ USA-BAN.

— Jól mérje meg Truman úr, betegnek lesz...

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: V., Alkotmány-u. 3
Telefon: 127-750, 128-031
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály: V., Bajcsy-Zsilinszky-út 34. Telefon: 125-340
Csekkszámlaszám: 61.080
Előfizetési ügyek: Posta Központi Hirlap Irodája, V., József nádor-tér 1. Telefon: 180-850
Személyes ügyfélszolgálat:
V., Roosevelt-tér 5—6

Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

McCloy a kongresszus előtt

Ujsághir: McCloy, Nyugatnémetország amerikai főbiztosa Washingtonba érkezett hogy tizenkét hadosztályból álló nyugatnémet hadsereg létesitéséről szóló javaslatot terjesszen elő.

McCloy: Értem? Tizenkét nyugatnémet hadosztály!
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: Megőrült, miszter McCloy?
McCloy: Erre a kérdésre nem vagyok hajlandó válaszolni. Ez katonai titok.
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: De miszter McCloy, ebből baj lesz!
McCloy: Addig nem lehet baj, amíg engem Nyugatnémetországban lát. Mert ha baj lesz, én úgyis elszaladok...
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: De miszter McCloy, mit szólnának ehhez azok az amerikai fiatalemberek, akik azért haltak meg, hogy leszerelhessük a nácikat.
McCloy: Szolgálatonkívüliek véleménye nem érdekel!
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: De miszter McCloy! És a szegény franciák?
McCloy: A szegény franciák véleményét nem kérdezzük. Csak a gazdag franciákét.
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: De ez Amerika érdekei ellen is való...
McCloy: Aha! Maga Amerika érdekeit védi? Majd feljelentem az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottságnál!
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: Mondja maga hová való, miszter McCloy?
McCloy: Newyorkba való vagyok.
Egy épeszű amerikai vezetőpolitikus: Látja, rosszul tudja. Mert, ha maga újra fel akarja fegyverezni a nácikat, akkor a bolondok házába való...

Igy hangzik ez az érdekes beszégetés, amelynek egyetlen szépséghibája van csupán:

Az, hogy épeszű amerikai vezetőpolitikus hiánya miatt nem folyt le.

Kinek gyártottatok?

Én csak egy egyszerű kis krepp-anyag vagyok,
S nem akarok lenni se egyéb, se nagyobb.
De most, hogy rámkentek ezerszínű foltot,
Bár csak anyag vagyok, szégyenlem a dolgot.
Salátányi rózsák virítanak rajtam,
Mikor rámmázolták, majdnem belehaltam.
Egy másik krepp-társam még jobban megjárta,
Kredencpapírmintát pepecseltek rája.
Van olyan is köztünk, becsszavamra mondom,
Kinek alapszíne nem látszik a lombtól.
Tele vagyunk kérem egymást ütő színnel,
Miként e panaszom erőltetett rímmel.
Igy vagyunk kirakva sok-sok Atex-bótban,
Nem vesznek meg minket se hőben, se hóban.
Nem kellünk kövérnek, nem kellünk soványnak,
Nem kellünk asszonynak, nem kellünk a lánynak.
Nem vesz meg az öreg, nem vesz meg az ifi,
Végszám megmaradunk, ebből lesz a difi.
Ezekután persze kérdezik és joggal,
Tervezőink fejét ütik-e már bottal?

BERNÁTH EDE

Szombat és vasárnap

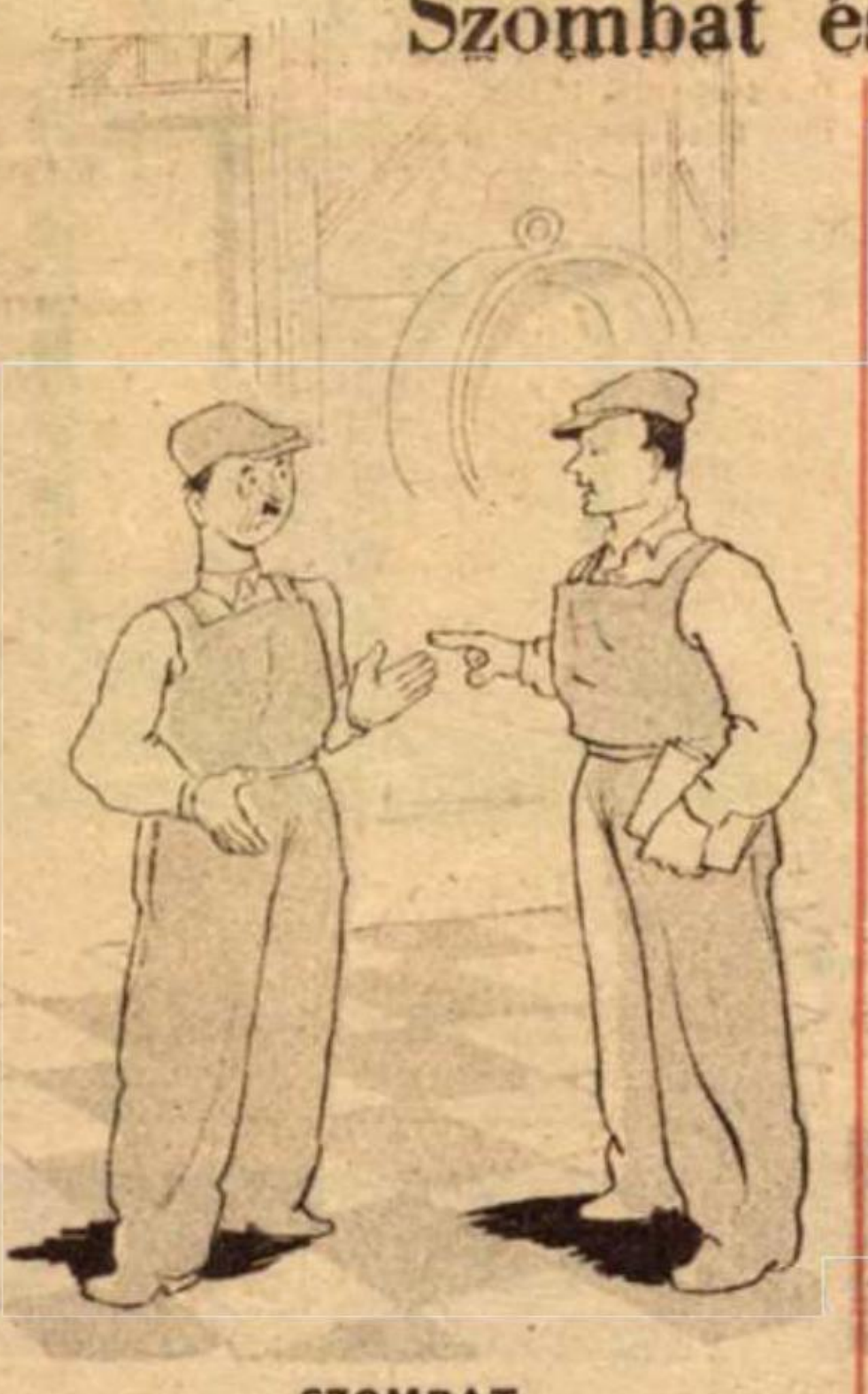

SZOMBAT
— Szaktárs, holnap te vagy soron területi agitációra...
— Jaj, nem tudok menni, mert rossz a szivem és nem szabad lépcsőt másznom...

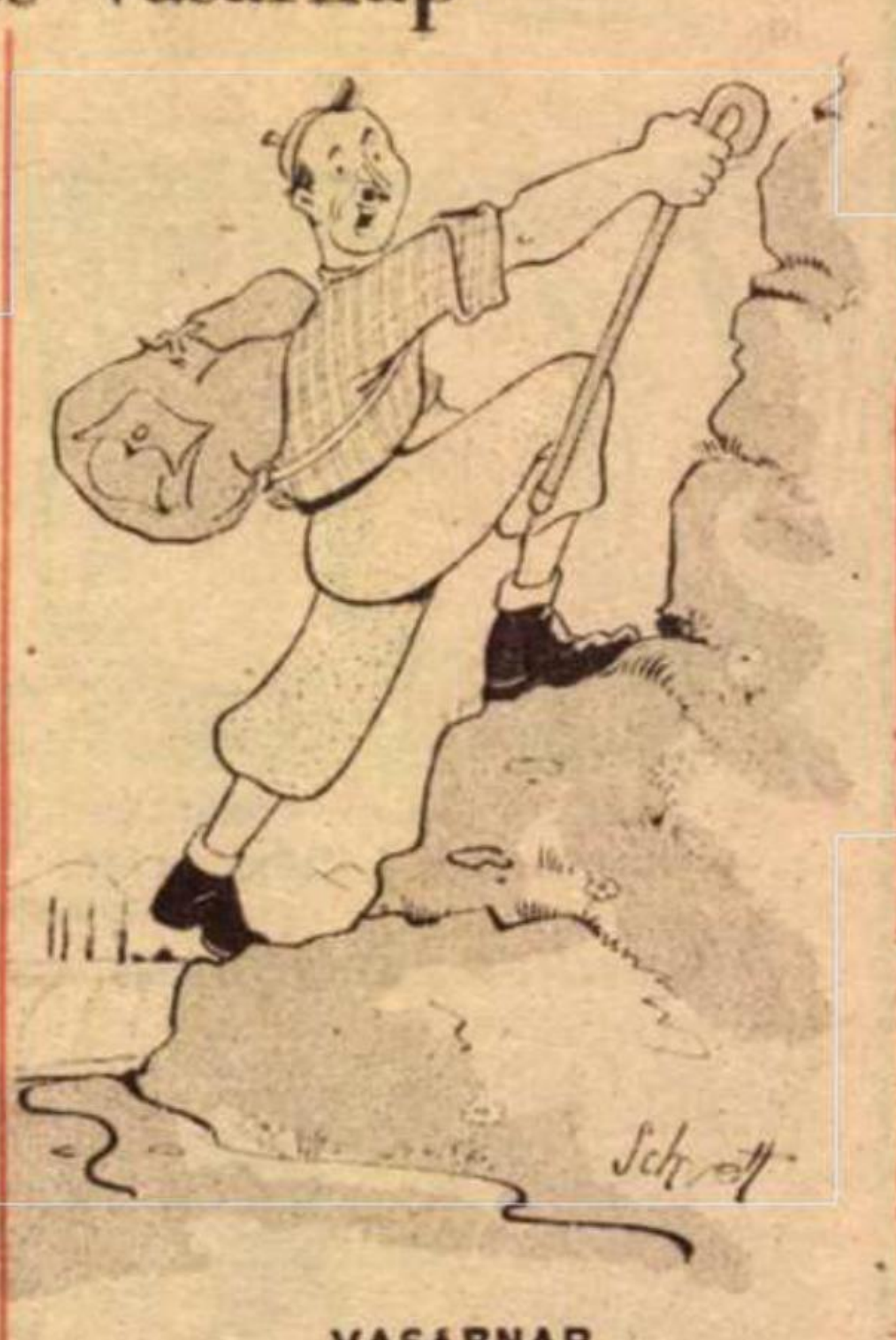

VASÁRNAP
— Na mi az, fiúk, kifulladtatok? Én már mindjárt fenn leszek a tetőn!

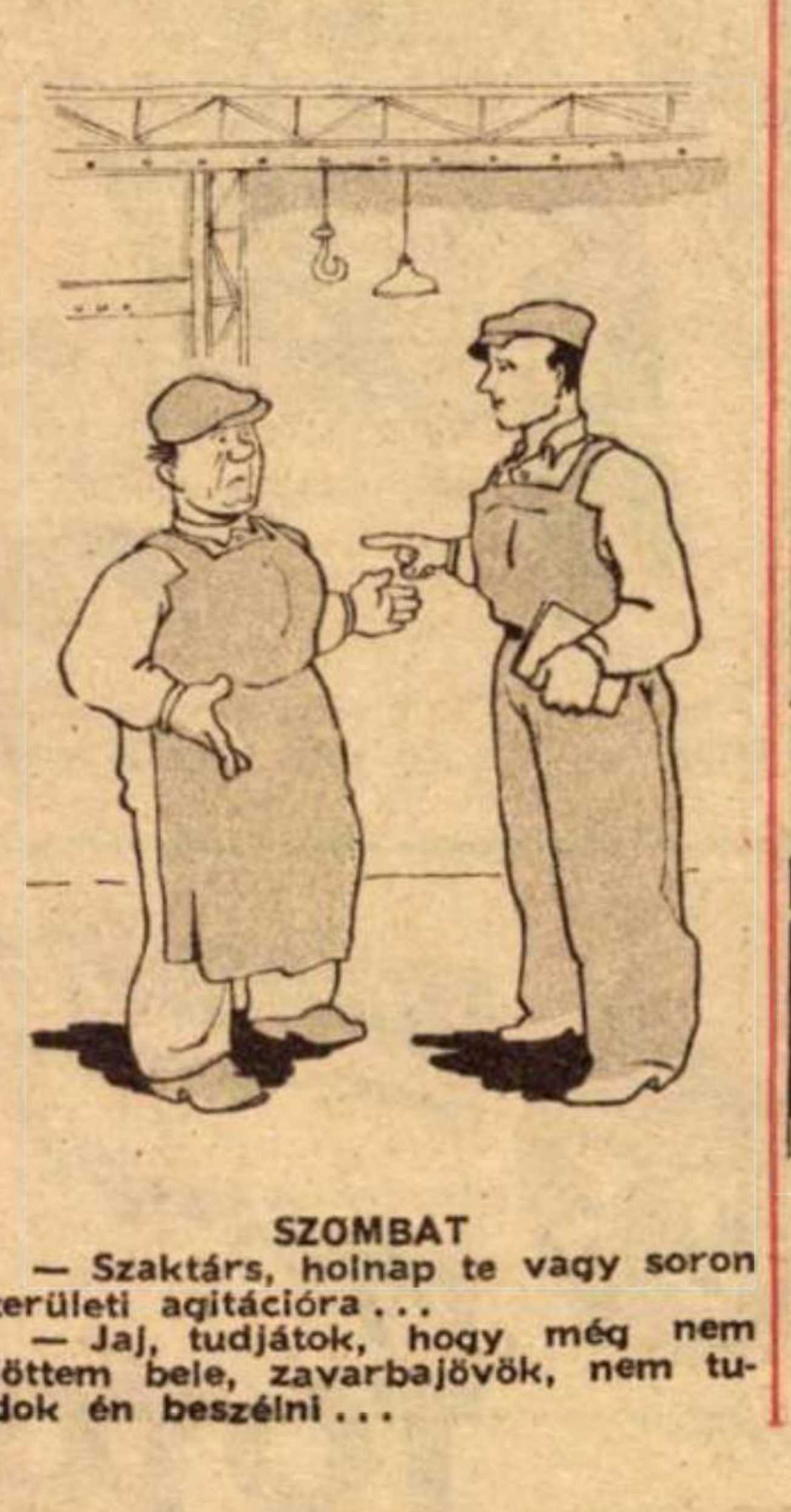

SZOMBAT
— Szaktárs, holnap te vagy soron területi agitációra...
— Jaj, tudjátok, hogy még nem jöttem bele, zavarbajövök, nem tudok én beszélni...

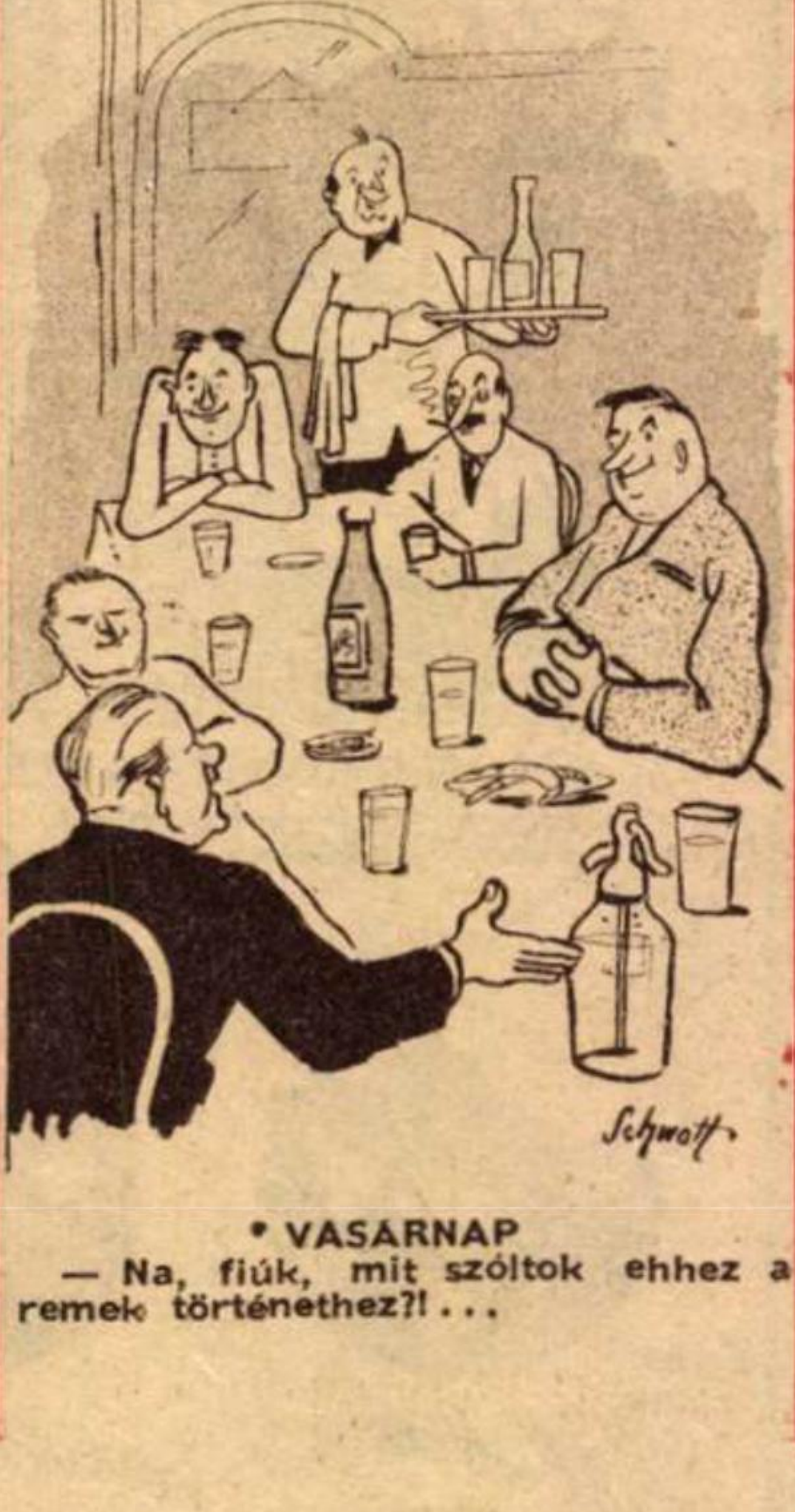

VASÁRNAP
— Na, fiúk, mit szóltok ehhez a remek történethez?! ...

Tito reggele

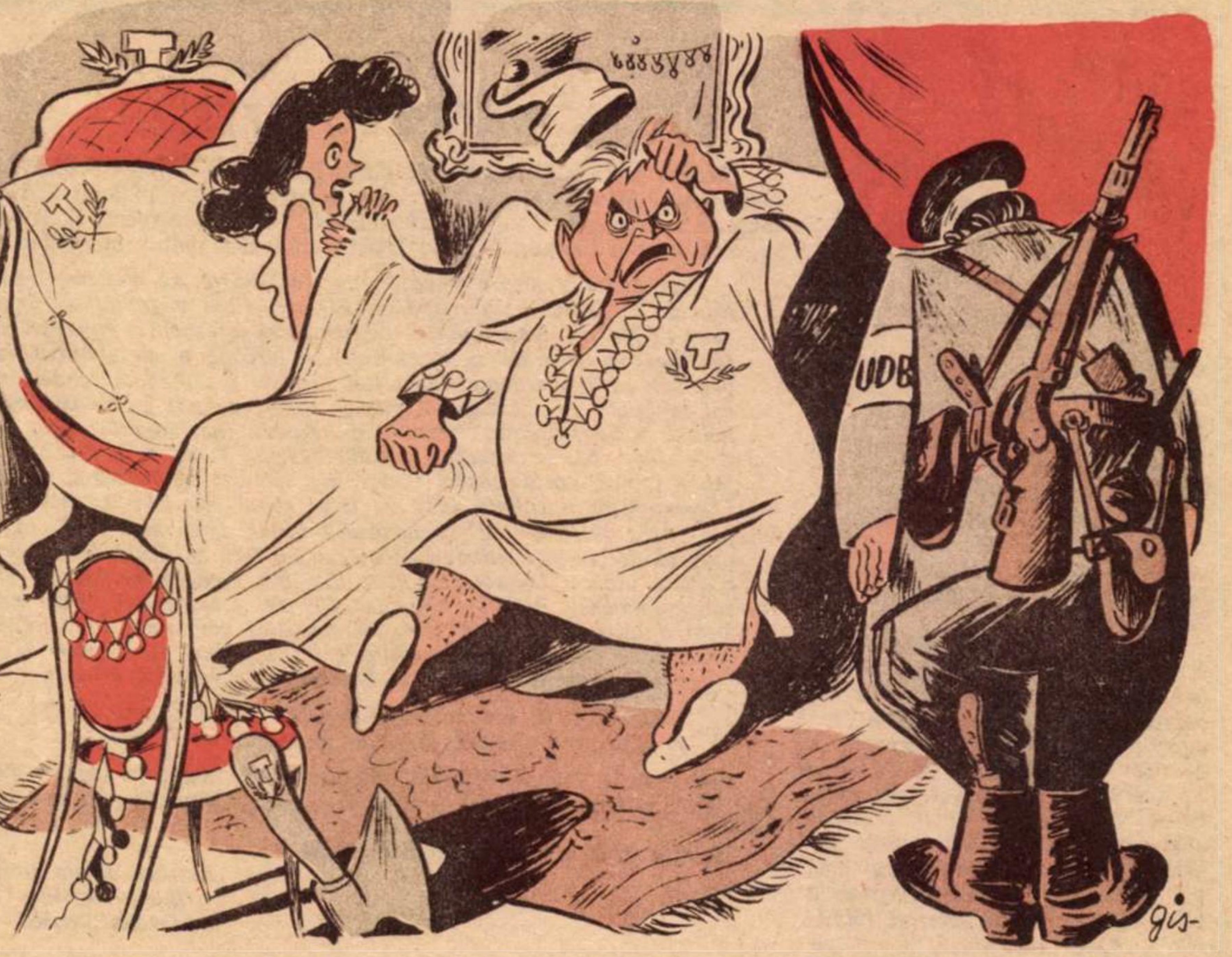

— Marsall úr, hiába a verés, agyonlövés, börtön, a nép lázong, nem dolgoznak, szabotálnak...

— Maga idióta! Hányszor mondjam, hogy ne engem ijesztgessen, hanem a népet!

Kis Képes statisztika

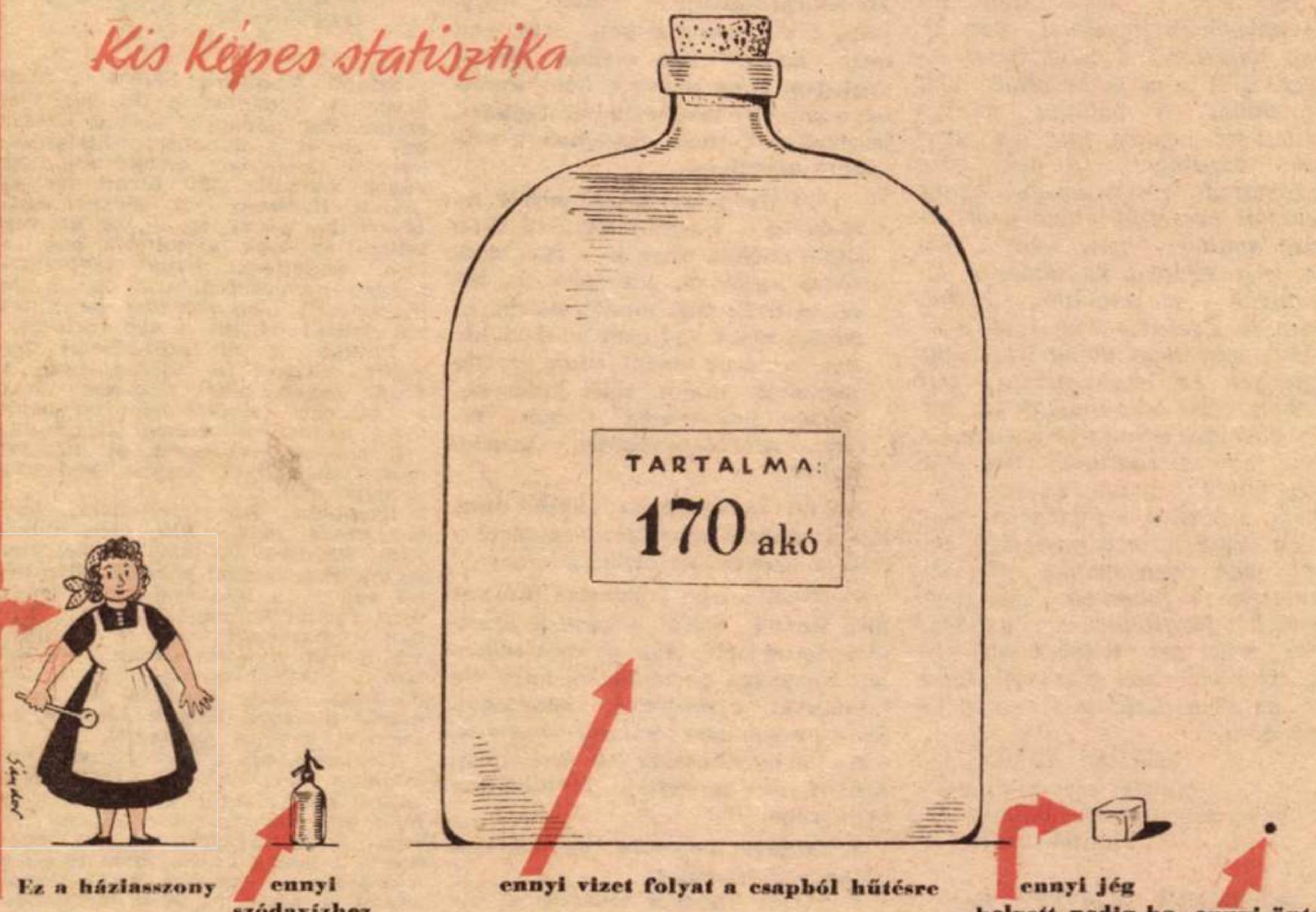
TARTALMA:
170 akó
Ez a háziasszony
ennyi szódavízhez
ennyi vizet folyat a csapból hűtésre
ennyi jég helyett, pedig ha
ennyi öntudat volna csak benne, tudná, hogy a vizet sem szabad pazarolni!

Hát ilyen cikk kell?

Miről írjak én cikket faliújságra? — mérgelődött Velencze szaki, amikor a faliújságfelelős már harmadszor kérte fel ilyesmire. — Nincs nekem időm azon törni a fejem, kapásból meg nem lehet azt!

Rágyujtott egy cigarettára, addig leállította a szalagot, a másik kilenc ember is kénytelen volt rágyujtani. Már aki dohányozott.

— Folyton azzal a cikkel jönnek! — morgott tovább. — Így írjak, meg úgy írjak, az nem lehet, hogy nekem ne lenne miről írni. Hát van? Hát ráérek én kitalálni, hogy miről írjak? Mindig lefoglalja az embert valami. Tegnap az a dolog Baloggal, hogy eltünt a keze alatt egy fontos szerszám. Ma meg Szerdicska esete a tanulóval, nem akarja tanítani, csak dísznek tartja maga mellett. Meg Kovács is, folyton elkésik. Mikor itt van meg csak lazsál. Annyi itt a baj, kinek van itt ideje faliújságcikken törni a fejét? Különben sincs miről írni.

Leverte a hamut éppen a nadrágjára, onnan meg leporolta a földre:

— Multhéten is, éppen törtem a kobakom, hogy valamiről csak írok már, mikor észrevettem, hogy nagy súgás-búgás van a szalagnál. Kérdem Jóskát, a tanulót, hogy mi van. Azt mondja, hogy szaki bácsi, ez a Balog nem egyenes ember, azt mondja, hogy most minek megint külföldi gyerekekre gyüjteni, mikor neki itthon sincsen egy szál se. Így mondta. Hát van ilyenkor kedve az embernek cikket írni? Mikor meghallottam, hogy ez a Balog valami keretlegény volt, akkor meg éppen el ment a kedvem a további gondolkodástól. Hát tehetek én arról?

Másnap hatalmas cikk jelent meg a műhely faliújságján. Jóska írta, a tanuló, akit Szerdicska nem tanít. Megírta benne, hogy a műhelybe beépült az ellenség, Szerdicska nem tanítja a fiatalokat, Balog lázít a népidemokrácia ellen, Kovács bontja a munkafegyelmet, Velencze szaki meg behúnyja a szemét, nem veszi észre, hogy körül van véve ellenségekkel. Hetek óta nem jár szemináriumra, pedig ott kinyílna a szeme.

A cikknek óriási hatása volt, mindenki arról beszélt, még a pártirodán is erről folyt a vita. Velencze szaki elolvasta tízszer is. Az első olvasásnál még nem tudta, hogy hátulról üsse-e nyakon Jóskát, vagy elölről, a másodiknál úgy vélte, hogy gyerek még, elég lesz szidás is neki, a kilencediknél viszont valami azt súgta, hogy a fene ezt a kölyköt, milyen igaza van. A tizedik olvasás után felkereste a faliújságfelelőst és azt mondta neki:

— Hát nektek ilyen cikk kell? Mindig azt hittem, hogy olyan kell, amilyet Szántai szokott írni a könyvelésből. Olyan se ilyen, se olyan...

Estére megírta a cikket, amiben arról volt szó, hogy Jóska szeme nemhiába fiatal, pápaszem nélkül is jól meglátta, amit meg kell látni. Belátja, hogy nagy hibát követett el, amikor munkaközben folyton cigarettázott, tűrte, hogy Balog lázítson és Kovács lazítson. Ezen úgy fog változtatni, hogy Balog helyett elvégzik majd a munkát, ő már ne is jöjjön holnap, Kovácsot megnevelik, Szerdicska tanítani fogja Jóskát, cigarettázni pedig csak az arra való időben fognak. Ő pedig már a holnapi szemináriumon is pontosan ott lesz. A cikk végére még odaírta, hogy az ő példája bizonyítja, mennyire nagy szükség van az elmélet elsajátítására.

Alföldi Imre

Le a bürokráciával!

Mint a Patyolat?

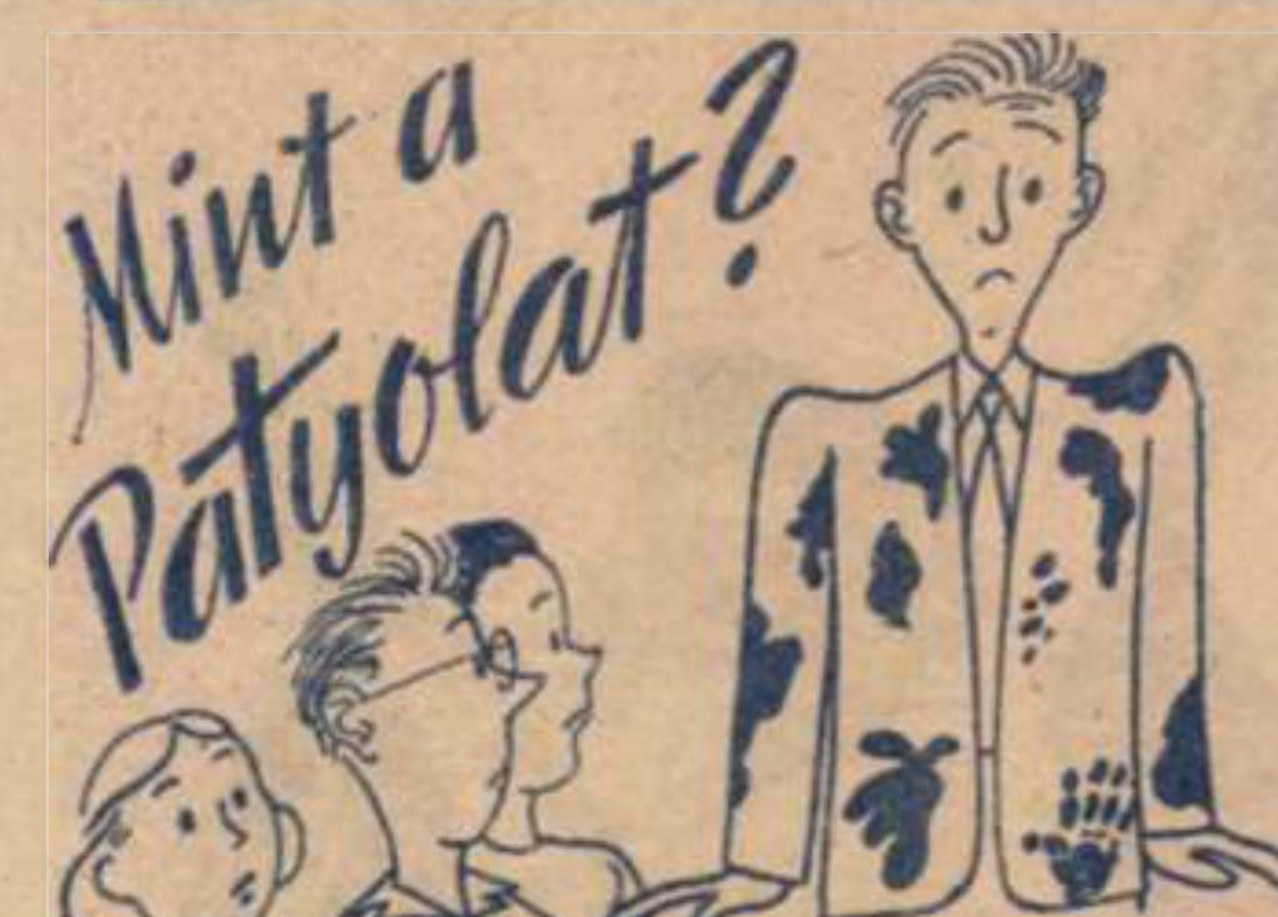

A vászonruha-tisztítás legújabb eljárását szeretném ismertetni, amelyet az egyik Bartók Béla-úti Patyolat V. fiók honosított meg. A nevezett út 20-as számú házában működik az intézmény s az általuk bevezetett tisztítási módszer senkinek sem tetszene, de különösen nem tetszik nekem, tekintve, hogy éppen az én ruhámon próbálták ki.

Kerek egyhónapi különböző vegytisztogatás után 27 forint ellenében kézhez kaptam a ruhát a következő állapotban: a kabáton lévő egyetlen tintapecsétet sikerült öt centivel odébbtenni s ráadásul a tintapecsét által megtett út megmaradt. A tisztítás másik érdekessége, hogy az eredeti pecsét helyén egy bizonyos mennyiségű külön tintaadagot is beledolgoztak a kabátba, azt onnan sikerrel fölvitték a kabát balvállára, s ott pihentették mindaddig, míg az föl nem szívódott egy elég tekintélyes területen. Hogy a szimmetria meglegyen, még elöl a kabát fazonjára is elhelyeztek imitt-amott pecséteket, ami a kabát viselésekor a szembejövők figyelmét van hivatva fölkelteni. A válltömések elhelyezéséről nem is beszélek, amit valószínűleg a vállalat soffőrje erősített föl, azalatt, míg két fuvar között várakozott. A nadrágban visszamaradt, avagy éppen újonnan belekerült pecsétről pláne nem érdemes említést tenni, mert a fentebb leírt eljárást rugalmasan alkalmazták szerencsétlen nadrágomra is. Ezekután már csak a vasalásról szerettem volna írni, hogy meglegyen az összharmónia, erre azonban nem adtak alkalmat, miután vasalási műveletet sem a kabáton, sem a nadrágon nem hajtottak végre.

Nem tudom, hol történt a hiba, és kik azok a lelkiismeretlen emberek, akik ilyen munka után lelkiismeretesen fölveszik „jól megérdemelt" fizetésüket, az azonban biztos, hogy aki megnézi nemrégiben tisztított, izé piszkított ruhámat, az nem fogja a Patyolat jóhírét költeni.

VERESS SÁNDOR
műegyetemi hallgató,
Bp., Bartók Béla-út 17.,
1. sz. diákszálló.

ANYÁK BOLTJA · CSILLAG · DIVATCSARNOK · MINŐSÉG · SZABADSÁG · VERSENY · UTTÖRŐ

Itt a nyár

nyaralásra,
strandolásra,
vásároljon minden
fürdőcikket egy helyen.
Bő választékkal várják
a dolgozókat
Budapest
legszebb

ÁLLAMI ÁRUHÁZAI

IGAZÁN EGYSZERŰ

Kedves elvtársak! A gödöllői járásbíróságtól a következő bírói letiltást kaptuk. Mi a Dorog és Környéke Kiskereskedelmi Vállalat Központi dolgozói nem vagyunk jogvégzett emberek, és ezt a rejtvénynek is beillő végzést, hosszú töprengés, gondolkodás után sem tudtuk megfejteni:

„A gödöllői járásbíróságtól. Pk. 743/1951/3. sz. Végzés. Kendefi Elemér végrehajtatónak. Kendefi Elemér elleni végrehajtási ügyben 1630 Ft. és jár. iránt indított végrehajtási ügyében a foglalási eljárás jogerőre emelkedett. Ennélfogva a bíróság a végrehajtást szenvedőnek az Esztergomi Népbolttól járó és 2 sorszámú rendelvényével lefoglalt járandóságából mások előbb szerzett jogainak sérelme nélkül a végrehajtató részére dr. Tusáki Ince ügyvéd Bp., VII., Nefelejts-u. 61. sz. kezéhez a 4250/1949. M. T. sz. r. 1. §-a d. pontjában foglalt korlátozással kiutalványozza azt az összeget, amely a végrehajtatót megillető 1630 Ft tőke, ebből 500 Ft-nak, mint 1950. jún. 1-től 1950. okt. 31-ig tartásdíjtőkének 1950. jún. 1-től, az azt meghaladó tőkének minden következő hó 1-én esedékes havi 100 Ft. részlete után a kifizetés napjáig járó 5% kamata és 234 Ft. 60 f. eddig felmerült költség, valamint 500 Ft. tőke, ennek 1949. május 3-tól a kifizetés napjáig járó 5% kamata, valamint 20 Ft. költség fedezésére szükséges. A bíróság erről a feleket és a jelen végzés jogerőre emelkedése nélkül az Esztergomi Népboltot értesíti.

Gödöllő, 1951. évi május 22-én, dr. Csipak Sándor sk. jb.
A kiadmány hiteléül. Méraynê sk. Kiad. — P. H."

Eljártunk a Járásbíróságnál, ahol kiderült, hogy az idézett 4250/1949. M. T. számú rendelet I. §-ának 4. d. pontja nem függ össze a bírói letiltással.

Itt már csak a Ludas Matyi segíthet!

Elvtársi üdvözlettel:
Marjai Miklós,
Dudás László.

Dugó kerestetik

Az abonyi 1/1-es gyógyszertár beküldte benzines edényét a ceglédi Áfort-kirendeltséghez. Hogy hogynem, a töltőedény dugója nem volt meg, amikor tele akarták tölteni Cegléden. Erre ahelyett, hogy kerestek volna egy megfelelő parafadugót, levelezőlapot írtak, amelynek a szövege a következő:

„1/1 Gyógyszertár, Abony! F. hó 19-én kelt megrendelésükre értesítjük önöket, hogy árut csak töltőképes edényben adhatunk ki. Mivel az önök által küldött ballonnak dugója nincs, így nem áll módunkban az árut kiadni addig, amíg megfelelő dugót nem küldenek. Elvtársi üdvözlettel: Csoboth Ferenc, Áfort-kirendelség, Cegléd. 12.143."

Az 1/1 gyógyszertár felelős vezetője különböző megoldásokon törte a fejét a levelezőlap olvasása után:

1. Mivel a dugó pontos méretét nem ismeri, küld a ceglédi Áfort-kirendeltségnek egy sorozat különféle nagyságú parafadugót, hogy válasszák ki a megfelelő nagyságot. Ezt a megoldást később elvetette, mert a dugókeresés, a levelezőlap szerint nem tartozik a kirendeltség ügykörébe.

2. Leutazik Ceglédre és bedugaszolja a töltőedényt.

3. Visszaküldeti a töltőedényt, ellátja megfelelő parafadugóval, aztán ismét elküldi Ceglédre, stb....

A gordiusi csomót azonban az abonyi földműves szövetkezet soförje vágta ketté. Cegléden az Áfort-kirendeltségen az 1/1 gyógytár töltőedényét bedugaszolta és a benzint Abonyba elhozta bürokráciamentesen.

Csillag György,
Bp., XIII. Sallai I.-u. 40.

Kedves Ludas Matyi!

A Kelenföldi Tejipari Vállalat hozza forgalomba a „Hortobágyi félkemény sajtot".

Felemelt ötéves tervünknek igen fontos szempontja az anyagtakarékosság. Ennek ellenére a „Hortobágyi félkemény sajt" csomagolásán az anyagtakarékosság nem látszik meg. Eddig a vállalat „csak" staniolba csomagolta a sajtot, jelenleg a staniolpapíron kívül még szívópapirosba is csomagolják. Ez a *szívó*papiros csupán arra jó, hogy most nem lehet egyszerűen lehámozni a sajtot, hanem csak *szívós*, kitartó és türelmes munka árán, s végül a sajt egy része a papíron ragad.

Kérjük a Ludas Matyit, hogy lúdjával tartson helyszíni szemlét, és a dolgozók érdekében szüntessék meg a szerintünk anyagpocsékolásnak számító „szívópapír" alkalmazását.

Elvtársi üdvözlettel:
Gyáni Gyula
Vál László
Keczkó András
és sokan mások.

Fizetési meghagyás

Szigeti Józsefnek hívnak s Budaörsön a Budapesti-út 26. sz. alatt lakom. Pár hónappal ezelőtt kaptam egy levelet a Budapesti Hitelszövetkezettől, amelyben megkértek, hogy régen fennálló 480 forint tartozásomat fizessem be. Miután eddig takarékba pénzt se ki, se be nem tettem és soha váltót alá nem írtam, sejtettem, hogy tévedésről, esetleg névcseréről van szó s természetesen nem fizettem be a másik Szigeti helyett a 480 forintot.

Később a Hitelszövetkezet ügyvédje szólított fel újólag, hogy tizenöt napon belül fizessem vissza az összeget (amivel nem tartozom), mert nemfizetés esetén az „eddiginél sokkal erélyesebb és hathatósabb eszközöket leszek kénytelen igénybevenni".

Ezekután, bár sejtettem, hogy borzalmas végem lesz, még mindig nem fizettem be azt, amivel nem tartozom s vártam a halált. Pár héttel ezelőtt a budaörsi helyi tanács újra felhívott, hogy fizessek, azonban a fizetéstől most is el kellett tekintenem s határozottan arra kértem a Hitelszövetkezetet és a helyi tanácsot, hogy kutassa fel azt a másik budaörsi Szigeti Józsefet, aki tartozik a fenti összeggel.

Jómagam egy Szigeti Józsefet már találtam, az az Ady Endre-út 7. szám alatt lakott albérletben, de már két éve elment máshova, van még kettő Szigeti, de az egyik Gyula, a másik Lajos. Némi türelmes utánjárás s meglesz az a Szigeti József is, akire rá lehet bizonyítani, hogy valóban tartozik a Hitelszövetkezetnek 480 forinttal.

SZIGETI JÓZSEF

Kedves Ludas Matyi!

Az Erzsébet-jéggyárban lakom. Ezelőtt másfél évvel a vezetőség megígérte, hogy villanyórát szereltet a lakásomba, cserébe azért, hogy felügyelek a gyárra. De ez még a mai napig sem történt meg, habár a vezeték és a kapcsolók megvannak.

Alig vártam, hogy rendezzék a petróleum-ellátást, mert mi idő híján soha nem tudtunk sorba állni érte. A rendezés után kértük az illetékeseket, hogy adjanak nekünk petróleum-utalványt. Legnagyobb meglepetésünkre azt mondták, hogy ahol vezeték van, oda petróleumot nem adhatnak. Súlyosbítja a helyzetet még az is, hogy van egy kisbabánk.

Most arra kérem a Ludas Matyit, próbálja ki, hogyan lehet petróleum és villanyáram nélkül, csak vezetékkel világítani? Ha sikerül értesítsenek.

BÓKA JÁNOS
Bp., XIV., Nagy Lajos kir.-útja 173.

Aminek nem szabadna lennie

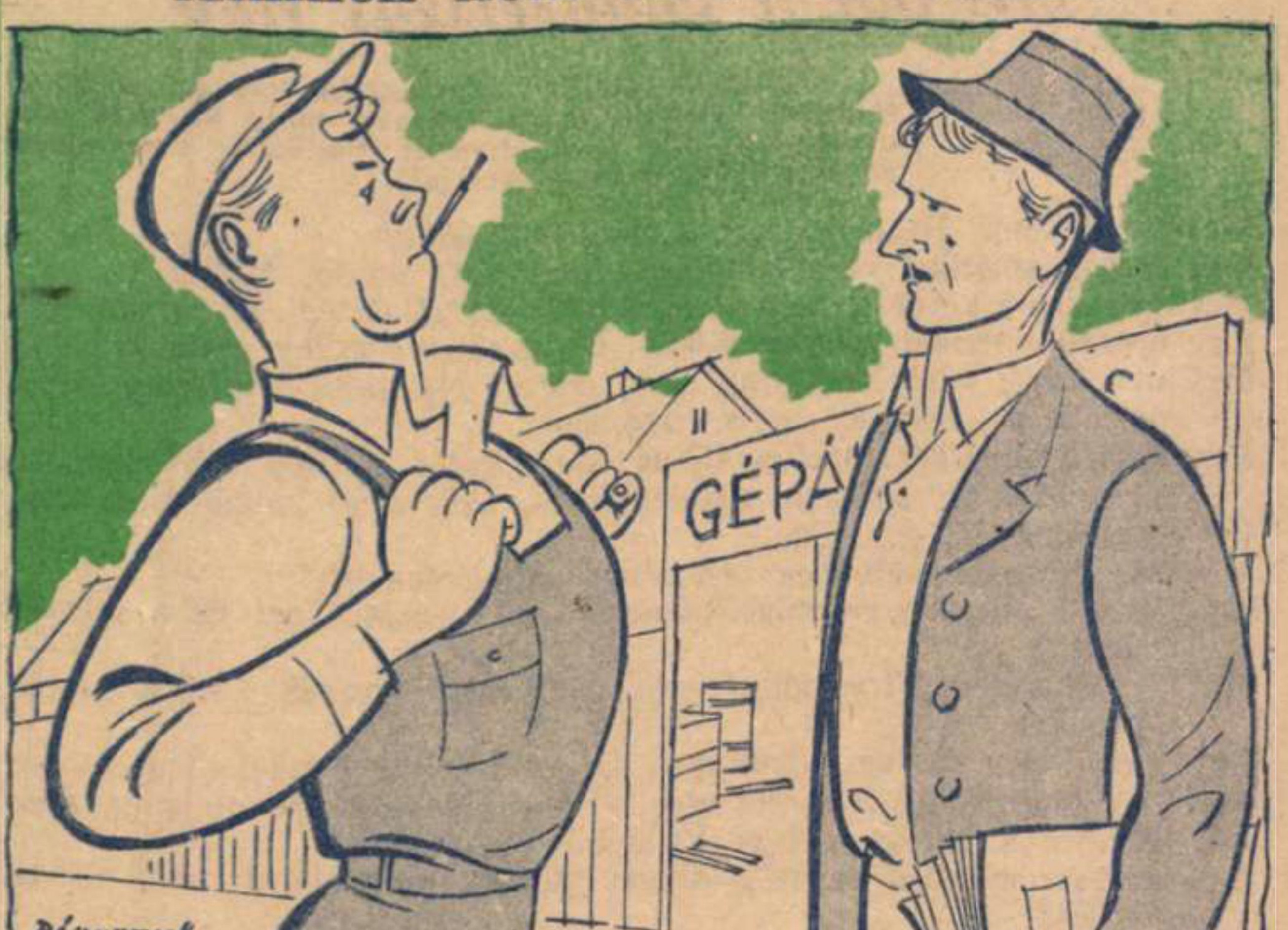

— A mi gépállomásunkban minden jelen van. Fegyelem, munkaszervezés, pártélet, önkritika, hibátlanság ...

— Meg még valami. Önteltség!

Arany János-sorozatot közvetít a Rádió

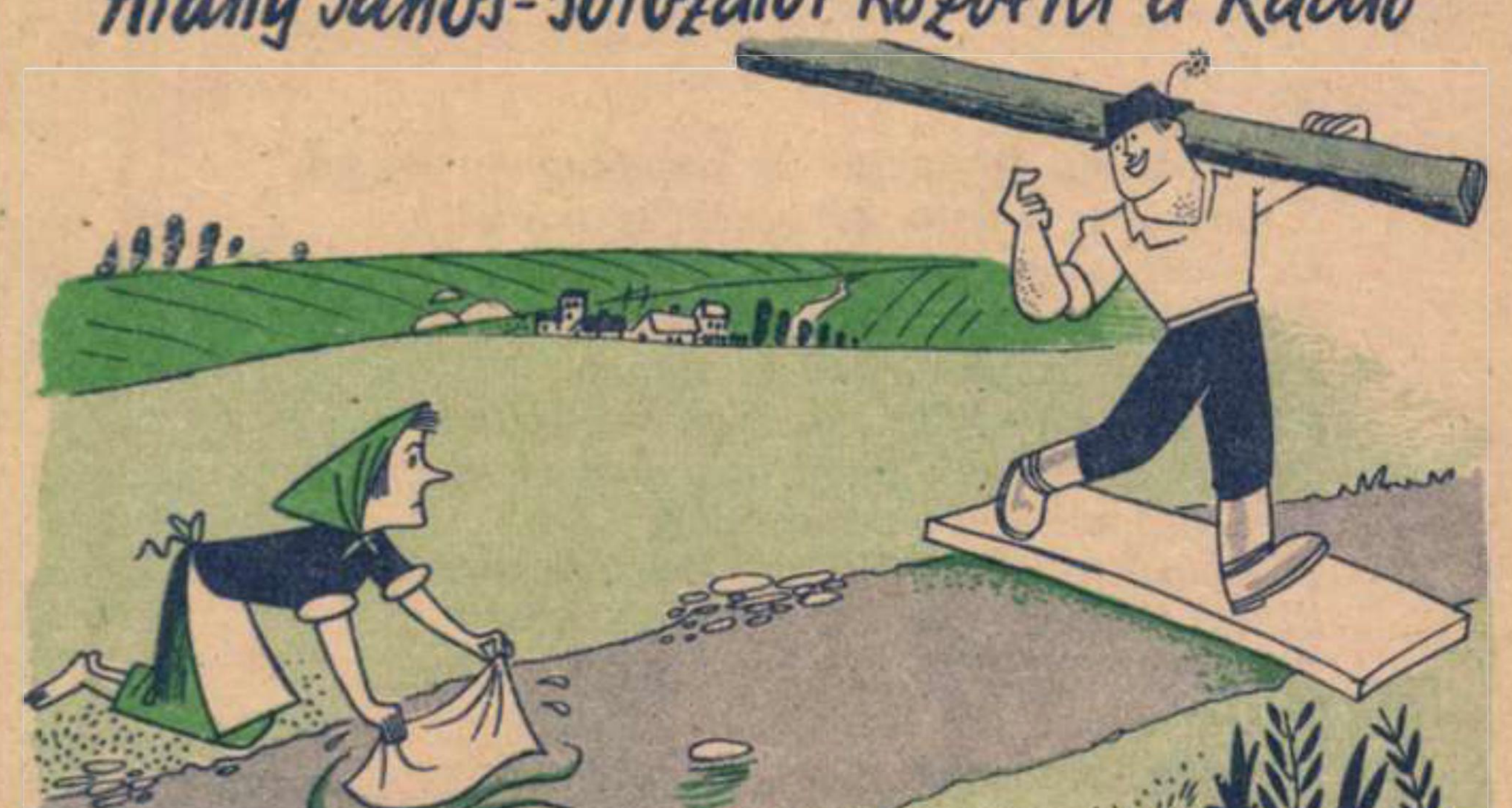

TOLDI: Hagyja abba a mosást, Ágnes asszony, félóra múlva szerepelünk a rádióban!

Előzetes kép a cséplés idejéből

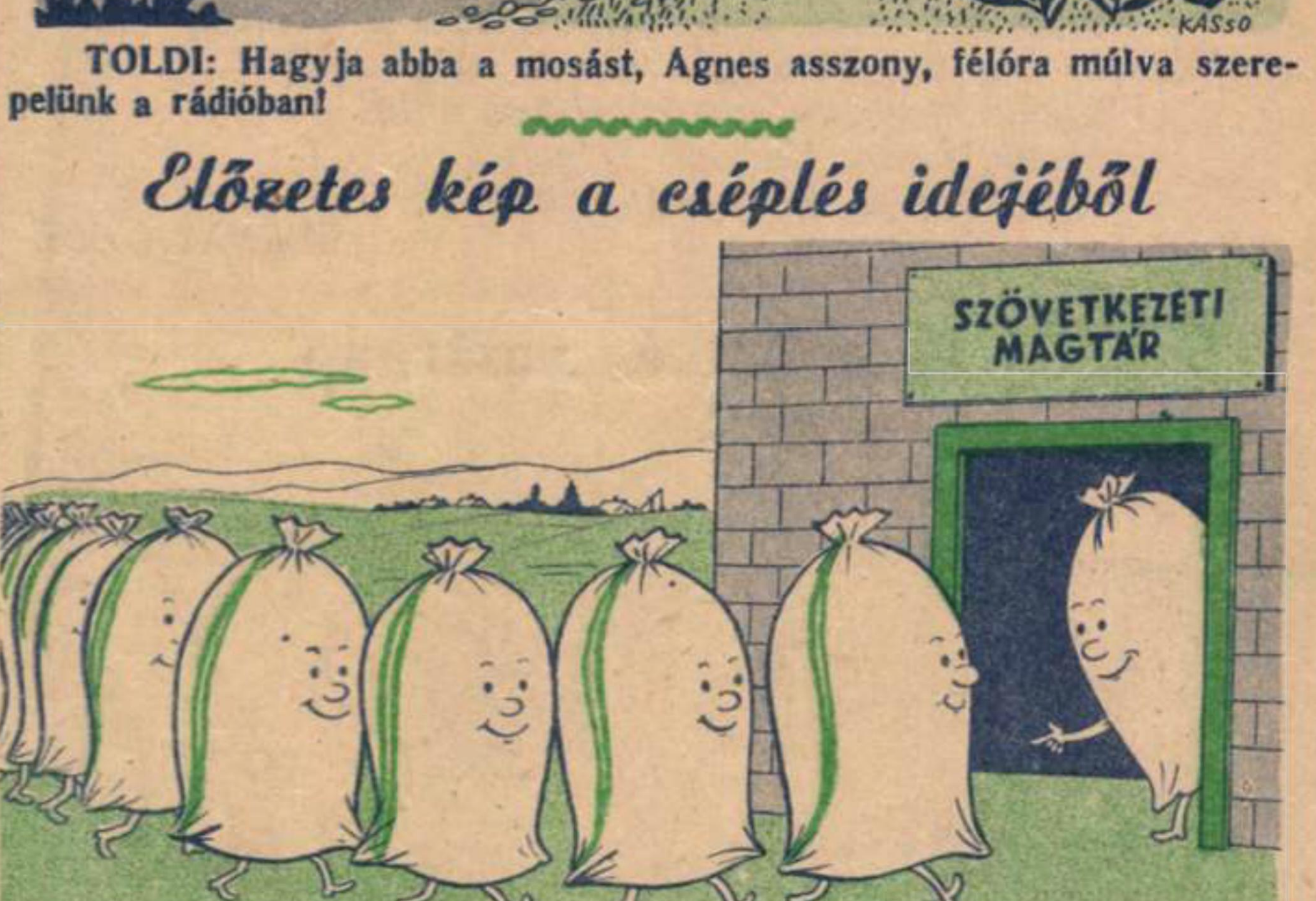

— Honnan jönnek búzászsák kollégák?

— Egyenesen a cséplőgéptől, ahogy dukál.

Minden hónapban utcabál lesz Budapesten

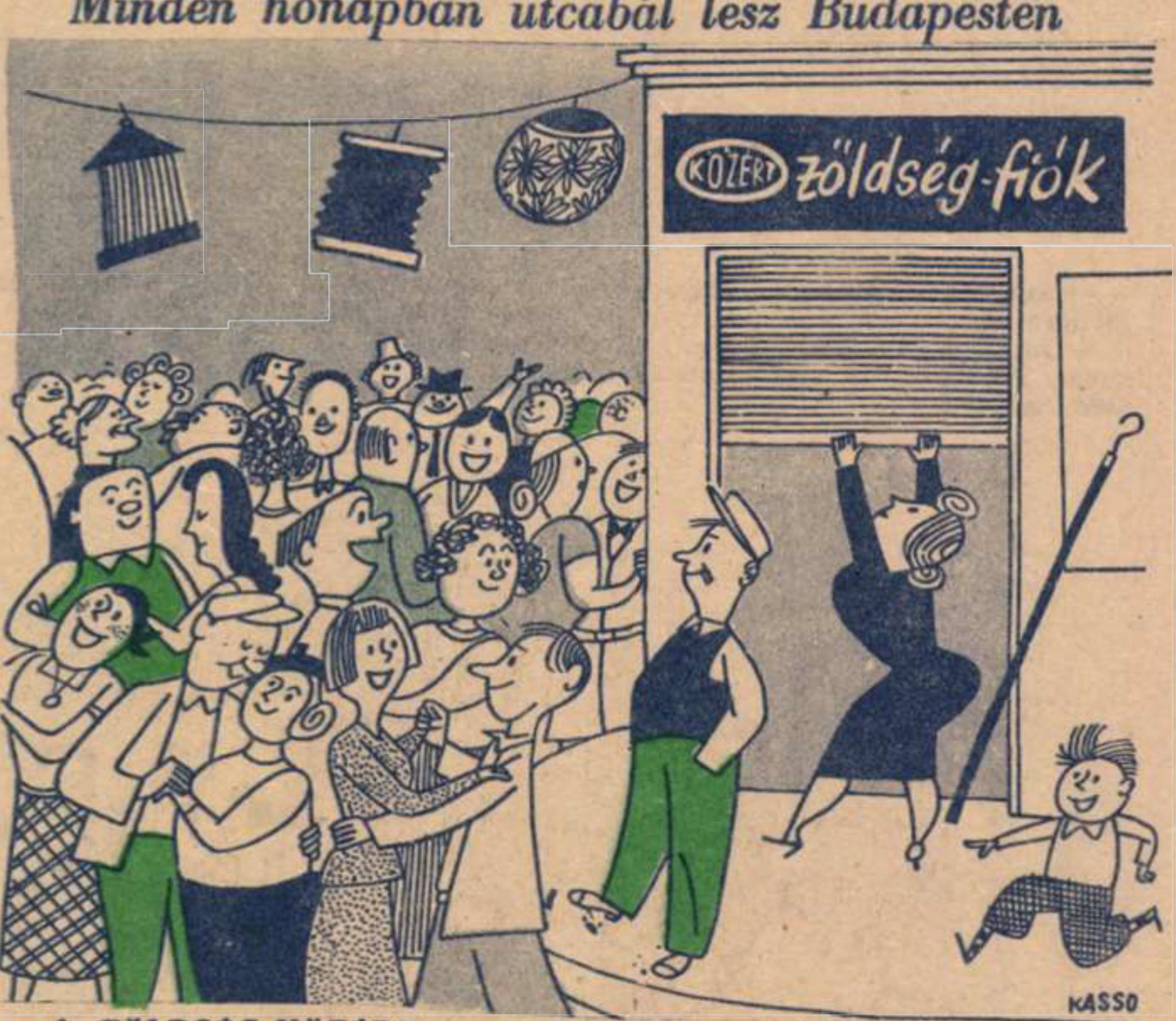

A ZÖLDSÉG-KÖZÉRT VEZETŐJE: — Na, én sem árulok tovább petrezselymet, megyek táncolni!

MINDENÜTT nyerhet TOTO tippszelvénnyel!

Kapható: minden faluban... városban... postahivatalban, trafikban, Orsz. Takarék fiókjaiban stb.

Gorkij halálának 15. évfordulóján

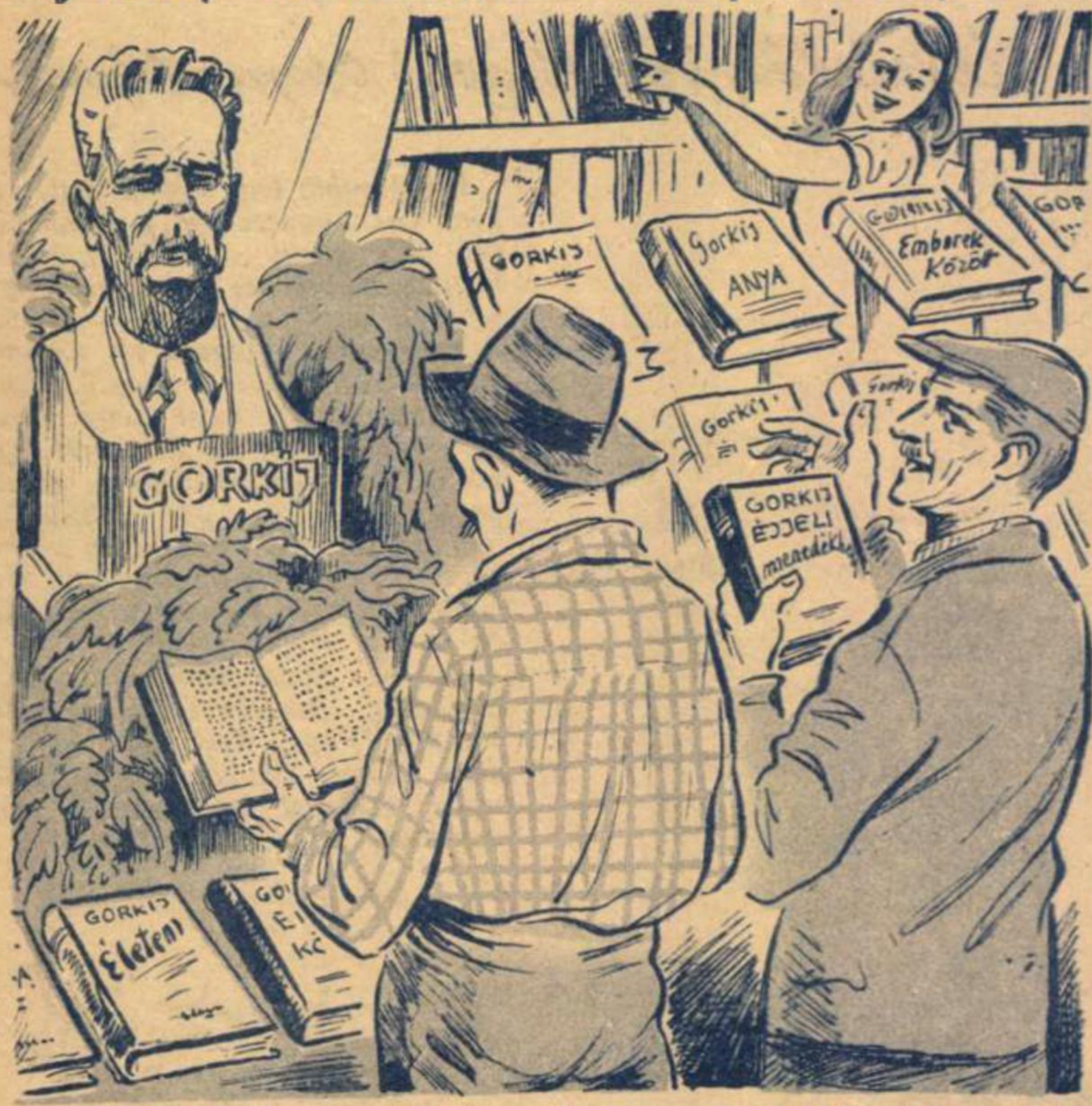

— Látod elvtárs, most összes műveiben gyönyörködhetünk, a régi világban meg csak az éjjeli menedékhely jutott nekünk…

Az amerikai civilizáció történetéhez

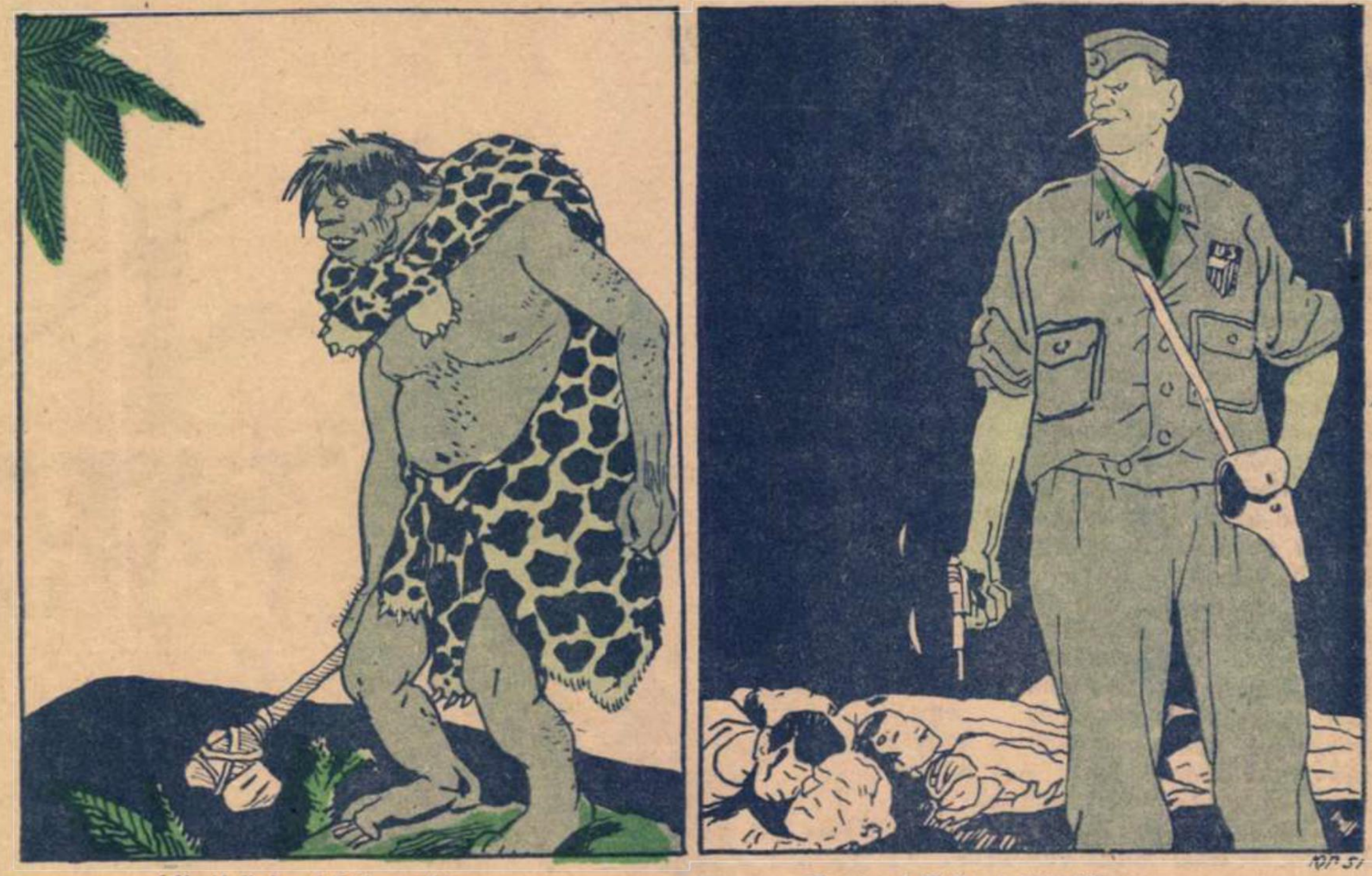

Állatbőrbe bújt ember

Emberbőrbe bújt állat

(Krokodil, Moszkva)

Francia kormánynyilatkozat

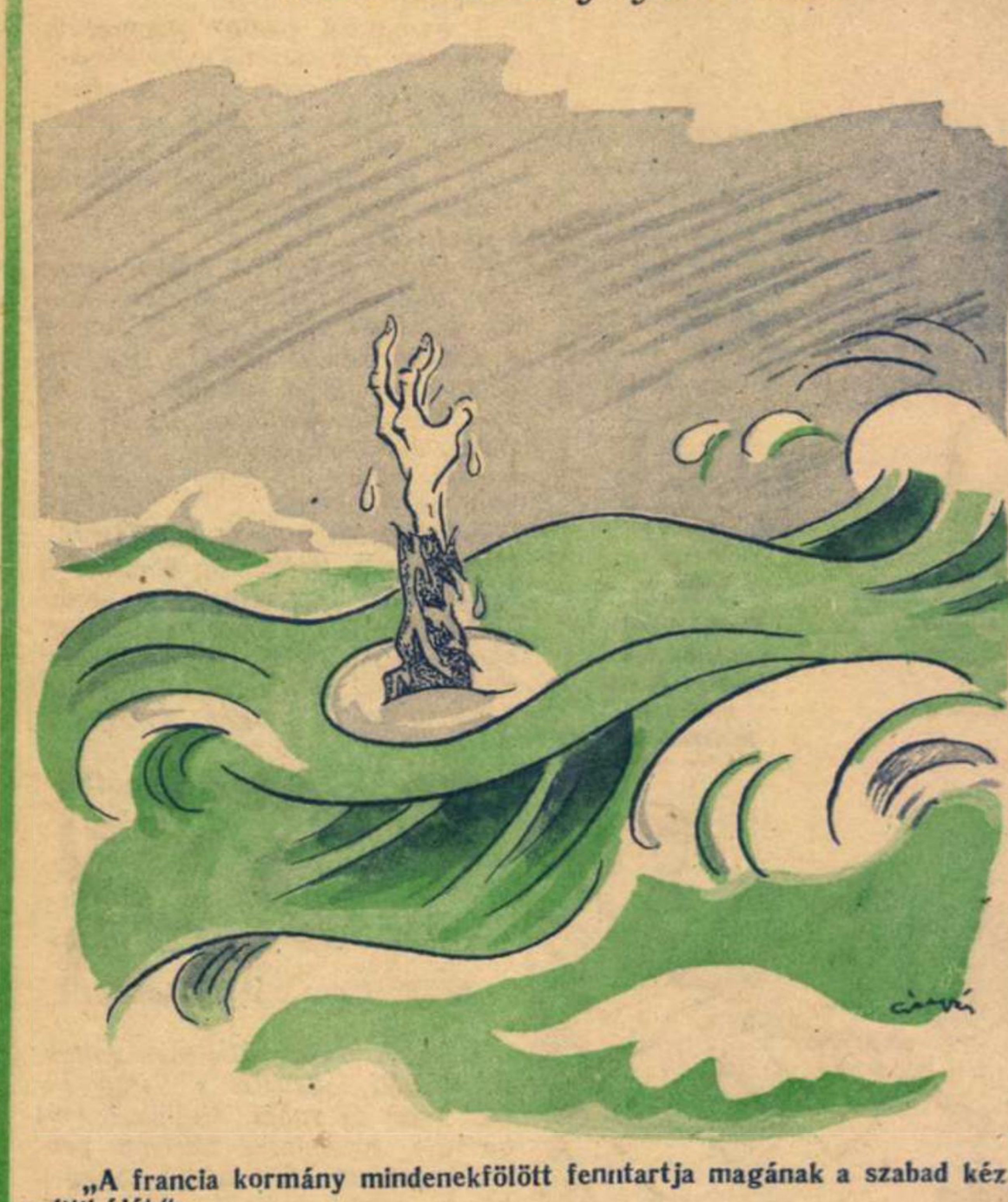

„A francia kormány mindenekfölött fenntartja magának a szabad kéz politikáját."

AZ INSPEKTOR ÚR MEGÉRKEZETT…!

— Wladyslaw Labecki lengyel író elbeszélése —

— Az inspektor úr megérkezett…!

Ignác, az állami gazdaság egyik mezőgazdasági munkása hozta a hírt az irodába és zavartan nézte az íróasztala mellett nyugodtan dolgozó igazgatót.

Ignác tudta, hogy az inspektor úr igen igényes. Mindezideig az volt a szokás, hogy valahányszor megjött, azonnal vadászatot kellett rendezni. Méghozzá nem is akármilyet, hanem hajtóvadászatot, remek harapnivalókkal, pompával és minden egyébbel…

— Mert nekünk, kedves uraim megvannak a hagyományaink és tudjuk, hogy mi az a vendéglátás… — mondogatta többször az inspektor úr a megérkezése alkalmából rendezett vidám és zajos lakomákon. — „Ha el is adósodol, tegyél ki magadért" — mondja a régi lengyel közmondás.

Így prédikált az inspektor úr, valahányszor inspekciós körúton járt.

Kordzielak nem régóta látja el a gazdaság igazgatói tisztjét. Azelőtt mint mezőgazdasági munkás dolgozott. Munkáját nagy igyekezettel és komolysággal végezte. A birtok el volt hanyagolva, a gazdálkodás szörnyű volt. Kordzielak energikusan munkához látott és nemsokára nem csak hogy behozta a mulasztásokat, de a gazdaság élen járt minden mezei munka pontos végrehajtásában. Éppen a tavaszi vetésterven dolgozott, amikor Ignác másodszor is megismételte a hírt:

— Az inspektor úr megérkezett!…

— Na és? — kérdezte nyugodtan Kordzielak.

— Hogyhogy „na és"? Hát fogadni kell, felkészülni a vadászatra, megrendelni az ebédet…

— De minek mindez? — kérdezte Kordzielak nyugodtan, tovább tanulmányozva a terveket.

— Hiszen eddig mindig így fogadták nálunk az inspektor urat… — mondta Ignác. — Azt hittem, most is ugyanúgy…

Az igazgatónak nem volt ideje, hogy válaszoljon. Az ajtó nagy zajjal megnyílt és a küszöbön megjelent maga az inspektor úr.

— Hát mi van itt, tanya vagy temető? — harsogta az inspektor, miközben Ignác segítségével megszabadult hatalmas bundájától, melybe egészen be volt csavarva.

— Miért? — kérdezte Kordzielak csodálkozva.

— Egy élő lelket nem lehet látni sehol…

— Mindannyian munkán vannak.

— Annyit dolgoznak? — hunyorgatott az inspektor jelentőségteljesen.

— Amennyit kell… — válaszolt Kordzielak meggyőződéssel.

— Helyes… Nagyon helyes… Látszik, hogy ön jól gazdálkodik. Mindenki nagyon dicsérőn emlékezett meg önről. Azért jöttem, hogy személyesen is meggyőződjek erről. Remélem nem fogok csalódni.

Az inspektor urat azonban csalódás csalódás után érte. Kora reggel felébresztették. Meg volt győződve, hogy vadászatra hívják. A múltban mindig így is volt. Egész éjjel vadászélményekről álmodott. Előkészítette kétcsövű vadászpuskáját is. Mosolyogva ébredt, vidáman. Kordzielak azonban nem is gondolt a vadászatra. Végigvezette az inspektort a gazdaságon. Az istállóknál kezdte. Megállt minden tehén mellett, megmutatta a fejési tabellákat, beszámolt a takarmányozásról.

— Mindez nagyon szép —, gondolta az inspektor már fáradtan — de szó se esik vadászatról. Talán nem érti…

Kordzielak ezt valóban nem értette. Elvezette az inspektort a tyúkólakhoz, onnan a lovakhoz, lovaktól a magtárakhoz, a magtáraktól a gépraktárba, a gépraktárból…

Az inspektor már alig vonszolta magát.

— Meg akar ölni ezzel a bemutatóval! — gondolta szomorúan. Ha már nem tartotta lényegesnek, hogy vadászatot rendezzen, legalább ebédről gondoskodhatott volna.

Kordzielak azonban csak a munkára gondolt. Az inspektort behívta az irodába és részletesen beszámolt a tavaszi vetéstervről. Az inspektor már nem bírta magába fojtani:

— Talán ebédelnénk…

Kordzielak csodálkozott.

— Ebédelni? Ilyen korán? Előbb talán nézzük át a vetési terveket, azután megyünk ebédelni.

Nem volt mit tenni, az inspektor úgy csinált, mintha az igazgató magyarázatára figyelne, de közben ilyen gondolatok jártak a fejében:

— Ez az ember bolond… Azt hiszi, hogy a világon a gazdaság és a munka legfontosabb. A lehető leggyorsabban el kell innen utaznom. Azt fogom mondani, hogy valami fontos ülésen kell még résztvennem, azután uccu neki… Ami a legfontosabb: megkérem, hogy csomagoltasson be a számomra néhány tucat tojást, néhány libát és tyukot. Ha megtörtént, akkor ég veled pajtás! Én ide többé nem teszem be a lábamat. Hát illik így fogadni egy inspektort?… Reggeltől-estig csak tanyalátogatás, beszámoló, tabella, terv és semmi más…

Úgy is történt minden, ahogy az inspektor úr kifundálta. Megemlítette, hogy még igen fontos elintéznivalói vannak. Hangsúlyozta, hogy a gazdaság valóban… nagyon szép… a munka remekül megy… ő végtelenül sajnálja, de menni kénytelen…

Elutazott. Dühösen ért haza, otthonába. Egyetlen vigasztalása az a csomag volt, amelyben ott lapultak a libák, tyukok és a tojások.

Na, hát legalább ennyi hasznom volt a dologból! — mondogatta magában az inspektor úr. Amikor azonban kibontotta a csomagot, elfehéredett. A csomagban egy számla is volt:

60 tojás	.. .. ..	36.— Zloty
2 tyuk	.. .. ..	30.— Zloty
2 liba	.. .. ..	90.— Zloty
	Összesen:	156.— Zloty

A számla alján ott díszelgett, hogy a fenti összeg a Pendzimuchai Állami Gazdaság folyószámlájának javára átutalandó.

Az inspektor úr elájult… Másnap levélben kérte állása alól való felmentését.

— Ilyen körülmények között nem nekem való dolog a munka — állapította meg saját magában.

Nő a házasságkötések száma Budapesten

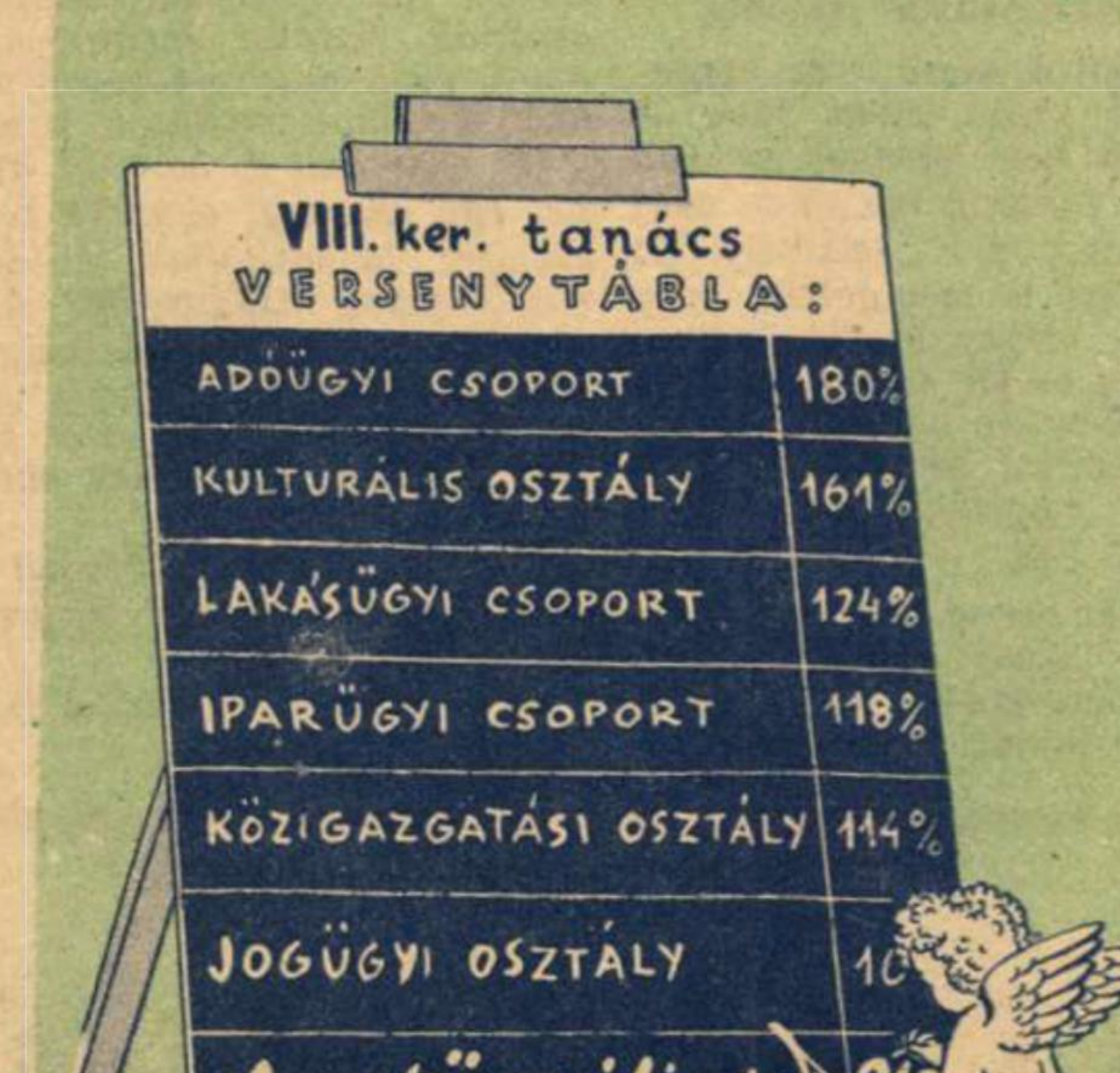

VIII. ker. tanács
VERSENYTÁBLA:

ADÓÜGYI CSOPORT	180%
KULTURÁLIS OSZTÁLY	161%
LAKÁSÜGYI CSOPORT	124%
IPARÜGYI CSOPORT	118%
KÖZIGAZGATÁSI OSZTÁLY	114%
JOGÜGYI OSZTÁLY	10
Anyakönyvi hivatal	210

PÉLDÁZAT az akadályokról

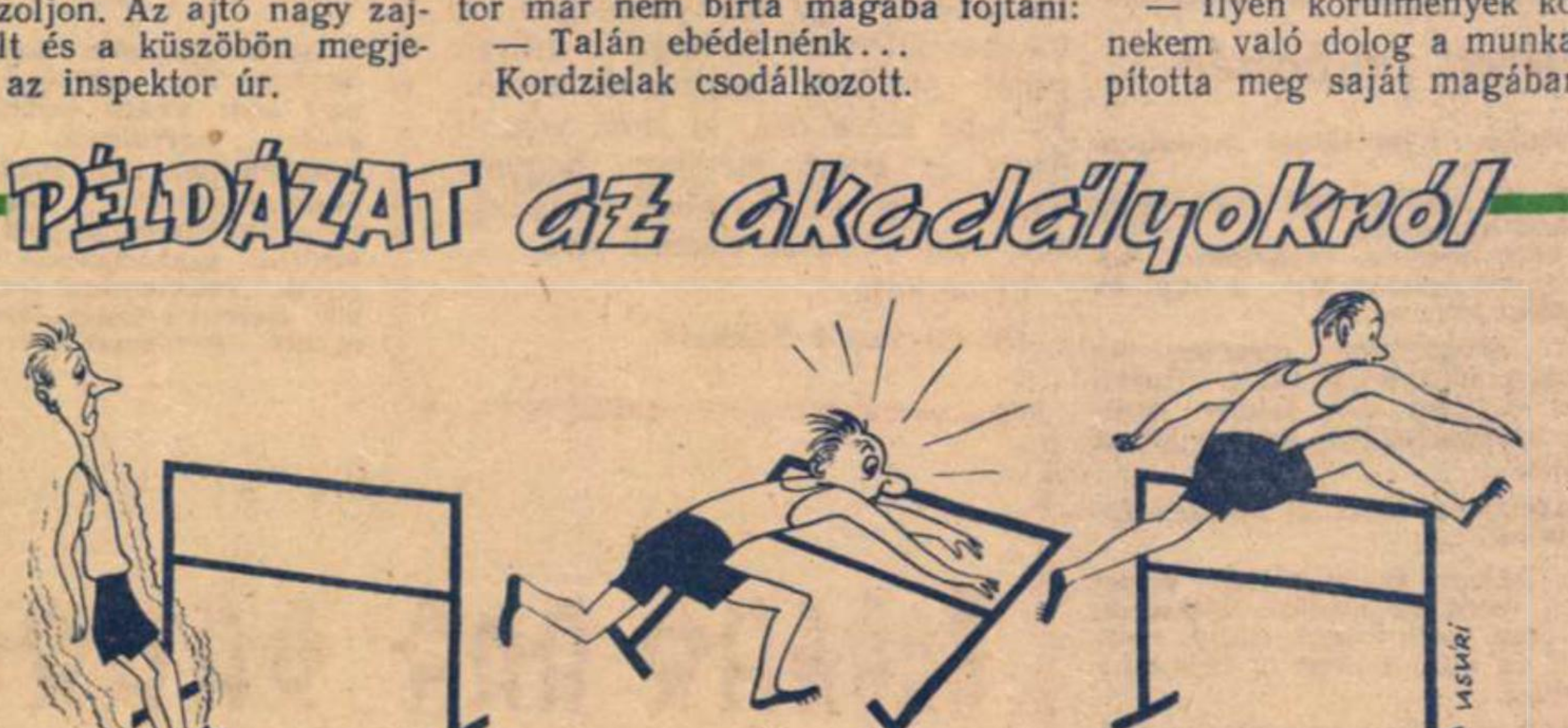

Egy ember, aki csak a nehézségeket látja.

Egy ember, aki nem vesz tudomást a nehézségekről.

És aki helyesen méri fel a helyzetet.

Ludas Matyi A PÉRI MICSURIN termelőszövetkezeti csoportban

Mi van a kalap alatt?

Az attól függ. Rendszerint fej szokott lenni alatta. Kicsi, nagy, kerek vagy hosszú kobak. Van, aki tököt tart kalap alatt, de azért az is fej. Tökfej.

Szántó János rendes kerek fejet tartott a kalap alatt, tehát nem tökfejet. A kalap alatt azonban elfért még valami. A politika. Azelőtt Szántó volt a párttitkár, de azt nem lehetett nagyon észrevenni. Nagyon kalap alatt végezte a párttitkári teendőket. Az egyik népnevelő mondja:

Hű, az olyan volt (már mint Szántó), hogy a szűzmáriáért se szólt volna egy mukkot se, ha a Pártról volt szó. Agitálni köllött? Azt se mondta, hogy mu . . . egy kukkal se mondta a népnek, hogy mikor mit akar a Párt. Azt hitte, hogy kalap alá való a politika.

— Pedig rendes ember volt különben — teszi hozzá egy bácsi.

— Igen! — mondja egy néni. — Jó hosszi ember.

— Most jó a helyzet! — mondják többen is — csak az nem. jó...

— Mi nem jó? — kérdezzük.

— Az nem jó, hogy a mostani párttitkár egyedül csinál mindent. Hogy valami legyen a kalap alatt, most a tagság a segítségét tartja ott.

Ismerkedünk a szotyolával

Olyan édesanyámforma nénikét állítunk meg a péri országúton s kérdezzük: hol találjuk a téeszcsét? Sebesen pergő nyelvvel mondja:

— A, a Gyula bent van Győrben úgyis, de menjenek visszafelé s forduljanak be a szotyola mellett, ott a téeszcsé.

— Ugye a Gyula az olyan vezetőféle? — kérdeztük a nénikét, a szotyolakérdést egyelőre nem bolygattuk.

— Hát, — adott igazat a nénike, — a Rumi Gyula az elnök. Oszt a szotyola mellett forduljanak le.

— Izé, hogy mondja a néni, hogy a szotyola? Ööö . . . a szotyola mellett?

Lenézően mustrált végig a néni s mondta:

— Hát persze, hogy a szotyola mellett. Én meg a Gede Pisti édesanyja vagyok, a Pistié. Biztosan ismerik a Pistit. Első volt a répaegyelésben . . .

— A Pisti? . . . A Pistit bizony mi nem ismerjük. Ő is bent van a csoportban?

— Hun másutt? — mondta a néni. — A Pártba is bent van a Pisti. Ő volt az első a répaegyelésben. Maguk pedig csak forduljanak le a szotyola mellett. Hű, micsoda szép szotyolánk van . . .

— Biztosan szép, ha a néni mondja, — mondtuk komolykodva, — de izé, az a szotyola, khm, azt tessék mondani, micsoda?

— A szotyola? — lepődött meg butaságunkon a nénike.

— Öhüm — morogtuk kétségbeesetten, hogy ilyen fontos dologban nem ismerjük ki magunkat.

— Hát a szotyola az szotyola, — mondta a Gede Pista mamája. — Mellette kell lefordulni a téeszcsé felé. Pesten úgy is hiják a szotyolát, hogy napraforgó . . .

— Aha, — váltunk most már mindnyájan képzett szotyolássá s megköszöntük az útbaigazítást.

— Csakhogy végre megértettek, — mondta a néni. — De a Gyula úgysincs bent, mert bement Győrbe, de a Pisti első volt a répaegyelésben, az ám.

— Majd megvárjuk a Gyulát, — köszöntünk s elváltunk a nénitől s mentünk a fránya szotyola felé, aztán a szotyola mellett és néztük a tizenhat holdon elterülő szép napraforgó-tengert.

— Szép napraforgó, — szólt egyik munkatársunk s szinte a gazda szemével legeltette szemét a szotyolán.

— Napraforgó? — dörrentem rá bosszankodva a tudatlanra.

— Szotyola, szotyola, — szólt bocsánatkérően s utána megbékülten néztük tovább az áldott nap szenvedélyes szerelmesét, a szotyolát.

Ellesett párbeszéd

CSIKÓ (vidám nyerítéssel hancurozik).

ANYALÓ: Mi van veled? Állandóan ok nélkül nyeritesz!

CSIKÓ: Már hogyne nyeritenék, hiszen olyan szépen süt a nap, és olyan szép kék az ég.

ANYALÓ: Megértelek gyerek, de azért légy tekintettel rám. Tudod mennyi dolgom van, hiszen nemsokára költözködünk. Épül már az új istálló!

CSIKÓ: Abban a szép új házban fogunk lakni?

ANYALÓ: Abban bizony! Nem olyan lesz az, mint az eddigi lakásunk. Tágas lesz, betonozott, nagy ablakokkal, és még neked is lesz gyerekszobád.

CSIKÓ: Azt mondtad nemsokára költözködünk, de mikor lesz az a nemsokára?

ANYALÓ: Láthatod, hogy a tetőt húzzák fel.

CSIKÓ (vidáman nyihorászva): Új lakásba költözünk, új lakásba költözünk!

ANYALÓ: Hova rohansz, már megint?

CSIKÓ: Megyek megnézni az új istállót!

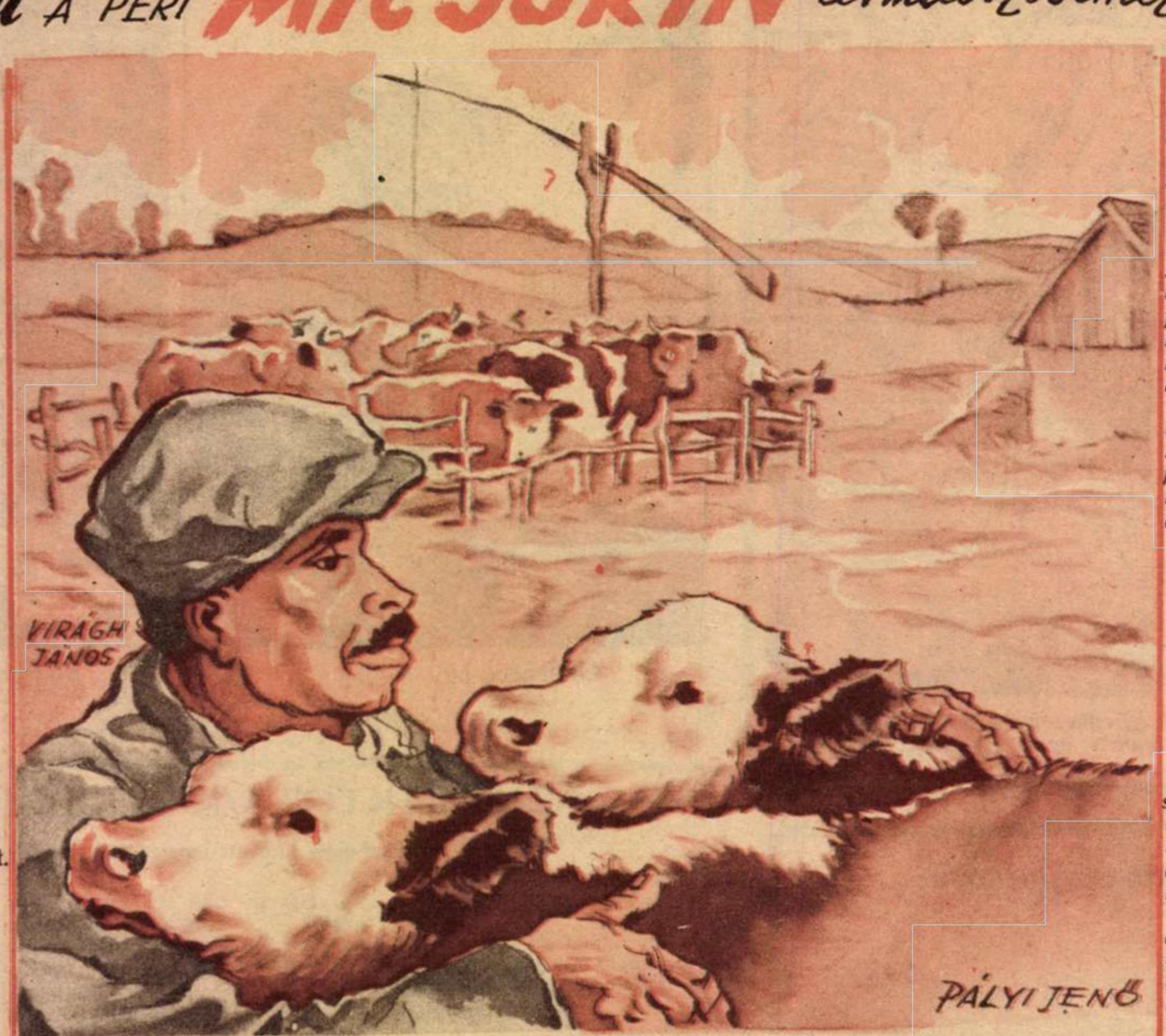

A házi tehenészet ontja az iker-bocikat és a jókiállású Riskák amellett a bő tejelésről sem feledkeznek meg. Virág bácsi, aki egyúttal bábanéni is, minden ikret rendre felnevel, így aztán saját munkaegységeit is duplára növeli.

Az olyan tehenek, amelyek sem a tejelésben, sem a borjútermelésben nem járnak elől, idő előtt marhapörköltté válnak. Ilyen eset azonban elég kevés akad. Így nyugodtak lehetünk, hogy a péri tehenek, ökrök az állati kor legvégső határán hajtják nyugovóra nokkedli és uborkasaláta között fejüket, de főleg szegyüket.

Hogy miből lett, hogyan lett, miként lett úgyszólván a semmiből 640 hold s ezt a temérdek földet hogyan műveli az immár 130 tagú csoport, arról szól a mese. Illetve, dehogy mese, egyszerű kis történet ez. Illetve dehogy egyszerű. Egyszerűnek látszik most, hogy látjuk az eredményeket. De nem volt egyszerű 1949 februárjában a dolog, amikor a 13 tag pár nadrágszíjfölddarabkával s egy sovány tehénkével, pár görhes malackával, néhány csavargó baromfival elindult az új élet felé.

Ma már kövér tehenek legelnek a gazdag réten és Zsömle, Bimbó, Narancs, Füge, Keve, Bárány, Pipacs, Kecske minden évben gyönyörű bocikkal örvendeztetik meg a tszcsét.

A koszlott malackák is eltűntek s a kövér, rengőhasú kocák kedves kis cocákat fialnak s a röfögő disznócskák hatalmas étvággyal falják a felségesízű, kellemes zamatú moslékot.

A baromfiak pedig? Azokról is essék szó. Kétszázötven tyúkocska, vagy tán még több, naponta olyan tojásokat tojogat, hogy az abból készült rántotta jobb, mint a mennyei manna s a csipogó kiscsibék tömege biztosítja a jövendő évek tojásait is.

A földek pedig? A földek pedig üde zöldben ragyognak, 115 holdon búzát lenget a szél, 55 holdon a büszke rozsot érleli a nap, 16 holdon őszi árpa növöget s a 70 hold kukorica megnyugtatja a cocákat, süldőket, kocákat, ártányokat és kancsikat, hogy nem kell félni az éhhaláltól.

Annakidején a helyi kulákok fölfújt pofával járták a házakat s terjesztették a rémmesét — csajkából esznek a csoportban mindnyájan, elveszik az utolsó tyúkocskát is s aki belép, azt előbb-utóbb kupánsújtja az égigérő gyertya.

A kulák meséi születlenek voltak, alapnélküli legendák s Virág János bácsi új ruhái, Hallgass Feri biciklije, Kolonicsné félretett pénzei beszédesen bizonyítják, hogy a könyv nélkül hazudó kulák huszonötöt érdemelne elég nagykiterjedésű fenekére.

Gazdagodás, gyarapodás, serény munka mindenütt. Imitt-amott azért vannak döccenők is, imitt-amott a menyecskék egymás hajába kapva keresik az igazságot, imitt-amott akadnak hasukat vakarni szerető tagok, de a nagy többség nem tartozik az imitt-amottasok közé.

De nem ám! A harminc hold répát egy hét alatt egyelték ki: asszonyok, lányok, ifjak és öregek. Kell-e ehhez magyarázat? Azt hiszem, nem. Én azonban még csak azt szeretném hinni, hogy jövőre, ha minden jól megy, Pér szocialista falu lesz. Na périek, mit szóltok ehhez?

Nem szólnak ehhez semmit a périek, a munka beszél helyettük s az azt mondja:

— Szeretnénk, ha jövőre Pér szocialista falu lenne . . .

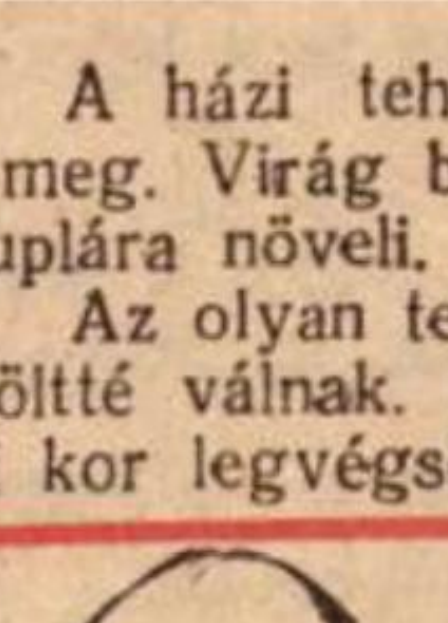

Rumi Gyula, a tszcs elnöke

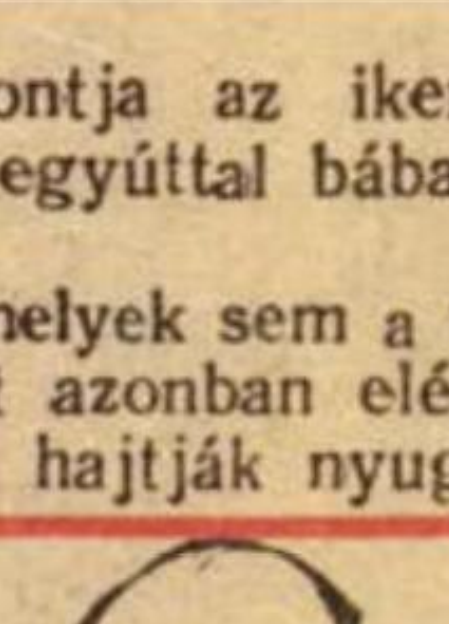

Rumi Gyula, a tszcs párttitkára

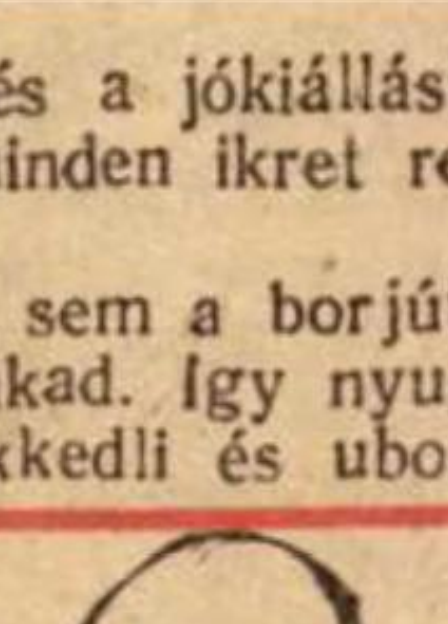

Rumi Gyula, a helyi Városi Tanács tagja

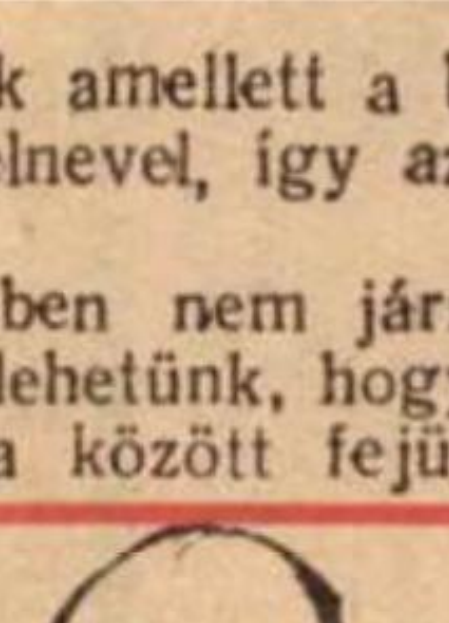

Rumi Gyula, aki élen járó a répaegyelésben

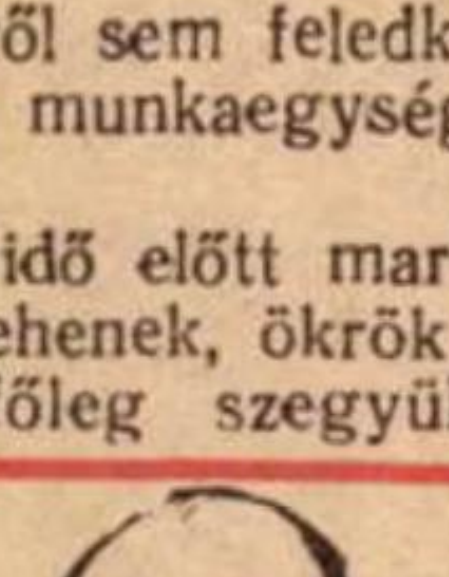

Rumi Gyula mindenes, tiszteletbeli DISZ- és MNDSZ-tag

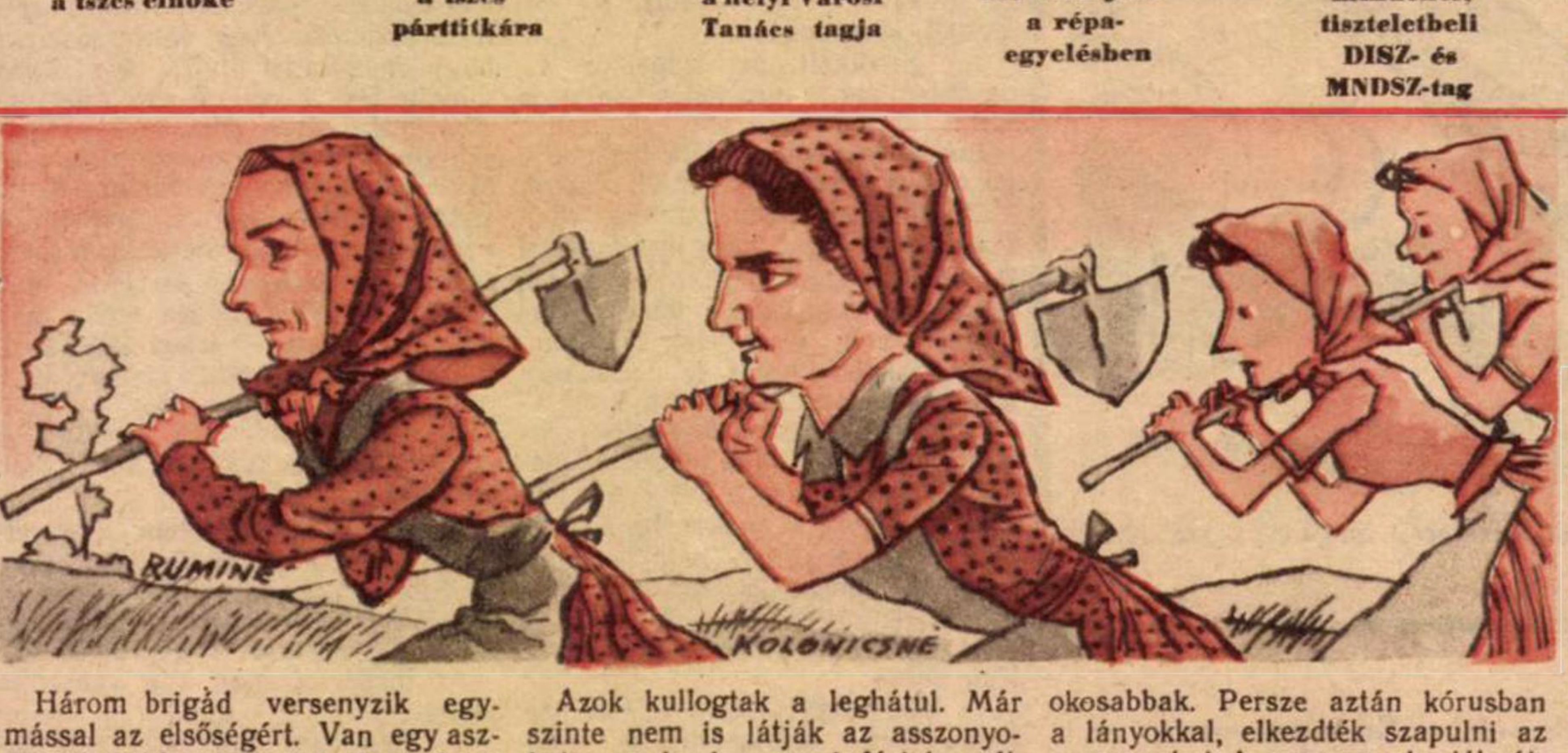

Három brigád versenyzik egymással az elsőségért. Van egy asszonybrigád, egy lánybrigád, és egy fiúbrigád.

A cukorrépaegyelésnél az asszonybrigád szerezte meg az elsőséget.

Hogy miért?

Azért, mert a lányok egyelés közben mindig tartottak egy kis pletykaszünetet, egy kis játékfájrontot, megbeszélték azt is, hogy ki milyen ruhát csináltat, mikorra és miből. Ki kibe szerelmes, ki kivel veszett össze és miért, meddig, hogyan. Ezek a kis pergőnyelvű zsinatolások nem vezettek semmi jóra.

Lemaradtak.

De mi van a fiúkkal?

Azok kullogtak a leghátul. Már szinte nem is látják az asszonyokat, azoknak annyi fórjuk volt. Igen sokan voltak köztük, akik akkor egyeltek először répát és bizony nemigen ment. Hiába pislogtak az asszonyok felé, mint csinálják, hogy csinálják, nem lettek okosabbak. Persze aztán kórusban a lányokkal, elkezdték szapulni az asszonyokat, hogy nem akarják átadni a tapasztalatokat, satöbbi.

Az asszonyok szerint, az egyenlőség körül van valami hiba. A férfiemberek nem akarnak az asszonyokhoz fordulni tanácsért, mert hát mégiscsak a . . . tekintély. Az asszonyok azt is megígérték, hogy legközelebb megmutatják, hogyan kell gyorsan és jól dolgozni, de ha aztán a „teremtés koronái" megint csúfondároskodni kezdenek, akkor aztán jól „megbolházzák", vagyis eltángálják őket.

És ha már benne lesznek a „bolházásban", akkor esetleg rákerül a sor a lányokra is. Lesz aztán haddelhadd Péren!

33

Harminchárom kulák boldogítja Pér községet s még egy sem akadt köztük jó. Mi csak harmincat tudtunk megörökíteni a tszcs lelkes ellenagitátorai közül. A hiányzó három anyafi jelenleg üdülési szabadságon van. Az egyik feketevágásért, a másik élelemrejtegetésért, a harmadik mindkettőért csücsül.

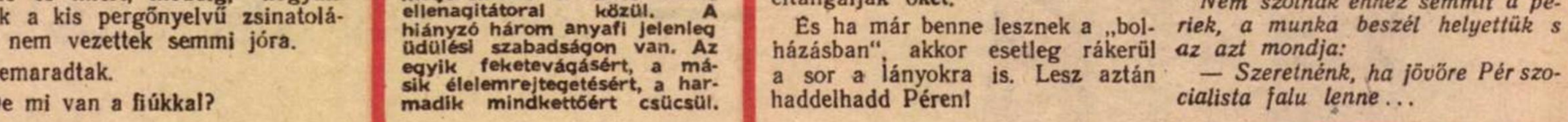

Jövő héten: az EMAG-ban